

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 29

din 21 ianuarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Ștefania Fulga Anton în Dosarul nr. 2.107/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 636D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosar autoarea excepției a depus un înscris prin care solicită judecarea în lipsă și, totodată, solicită Curții să aibă în vedere, la soluționarea excepției, Hotărârea nr. 671 din 2013 pronunțată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării într-o speță similară prin care s-a constatat o discriminare creată de legiuitor.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, arătând că nu este rezonabilă crearea unei discriminări atunci când două persoane cu aceeași calificare, încadrate în aceeași treaptă de vechime în muncă, primesc salarii diferite pentru că au fost angajate în momente diferite. În acest sens invocă jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, respectiv Hotărârea din 31 martie 1981 pronunțată în Cauza *J.P. Jenkins împotriva Kingsgate (Clothing Production) Ltd* sau Hotărârea din 10 aprilie 1984 pronunțată în Cauza *Von Colson & Kamann împotriva Land Nordrhein-Westfalen*. Astfel, ordinea juridică comunitară permite tuturor persoanelor care se consideră neîndreptățite printr-o discriminare rezultată din acte normative să o invoce efectiv în litigiile de pe rolul tribunalelor naționale. În continuare arată că dispozițiile legale criticate încalcă și principiul „la muncă egală, salariu egal”, ca expresie a principiului egalității de tratament și interzicerii discriminării. Dacă felul muncii este același, cerințele și condițiile de muncă sunt aceleași, atunci nu se justifică o diferență de salarizare, creându-se în acest fel o discriminare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 2.265 din 9 iulie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.107/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar**, excepție ridicată de Ștefania Fulga Anton într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii acesteia de modificare în parte a unui ordin al ministrului justiției în sensul stabilirii unor drepturi salariale egale cu cele ale unui judecător încadrat la aceeași instanță, gradație și clasă de salarizare, anterior datei de 1 ianuarie 2011.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că salariul/indemnizația de încadrare calculată potrivit acestora pentru un salariat bugetar care avansează într-o altă treaptă de vechime în muncă poate fi mai mică decât cea a altui salariat bugetar încadrat în aceeași funcție, grad/treaptă profesională și treaptă de vechime.

Autoarea excepției arată că, în urma calculului realizat potrivit art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, rezultă un quantum al indemnizației de încadrare mai mic decât cel al indemnizației de încadrare plătite unui judecător cu aceeași funcție și încadrat în aceeași treaptă de vechime, dar anterior datei de 1 ianuarie 2011, calculată potrivit art. 5 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcție a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, respinsă prin Legea nr. 30/2010.

Dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale prin efectul pe care îl produc, respectiv plata unei remunerații mai mici pentru salariații aflați în situații comparabile cu cei aflați la aceeași instanță, cu aceeași funcție, aceeași gradație corespunzătoare tranșei de vechime, iar ordonanța de urgență criticată nu conține o justificare a acestei măsuri. Astfel, bugetarii care avansează într-o treaptă de vechime în cursul anului 2012 se află în situații identice, însă se află în situații diferite față de bugetarii care au deja aceeași treaptă de vechime. Susține că simplul fapt că trecerea în treapta de vechime s-a făcut în perioade diferite nu înseamnă că cele două categorii de salariați se află în situații diferite.

În același timp, autoarea invocă și încălcarea unor acte normative de către prevederile de lege criticate, cum ar fi art. 3 lit. c) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, potrivit căruia sistemul de salarizare are la bază ca principiu echitatea și coerența, prin crearea de oportunități egale și

remunerație egală pentru muncă de valoare egală, pe baza principiilor și normelor unitare privind stabilirea și acordarea salariului și a celorlalte drepturi de natură salarială ale personalului din sectorul bugetar.

Arată că legiuitorul a respectat acest principiu, la art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, în ceea ce privește personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale. De asemenea, mai susține că, potrivit art. 13 alin. (2) și (3), art. 11 alin. (3), art. 8 alin. (1) din anexa nr. VI, capitolul VIII, secțiunea a 2-a din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, diferențierea între salariul de bază/indemnizația de încadrare brută se face în cadrul aceleiași funcții doar în raport de gradul profesional, iar în cazul salariaților cu același grad profesional, în funcție de gradația corespunzătoare tranșei de vechime, neexistând niciun criteriu de diferențiere între persoanele care au aceeași funcție, grad profesional, gradație corespunzătoare treptei de vechime și clasă de salarizare.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră cererea de sesizare a Curții Constituționale ca fiind admisibilă, însă nu își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale și invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 669 din 26 iunie 2012.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, înscrisurile depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din actul de sesizare al Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010. În realitate, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011.

Prevederile de lege criticate au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2012, însă, cu toate acestea, continuă să își producă efectele juridice în cauza în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate, astfel încât, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza constituționalitatea acestora. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(1) În anul 2012, avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația

corespunzătoare tranșei de vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, prevăzute la art. 11 alin. (3) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea sus-menționată, fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare.

(2) În anul 2012, prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător personalului de conducere, precum și la trecerea într-o altă tranșă de vechime în funcție personalului care ocupă funcții din cadrul familiei ocupaționale «Justiție».

(3) Personalul care, în cursul anului 2012, desfășoară activități noi care presupun, potrivit Legii-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, acordarea unor clase de salarizare succesive celei deținute pentru funcția respectivă beneficiază de o majorare a salariului de bază, respectiv a soldei/salariului de funcție, corespunzător numărului de clase de salarizare suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din legea sus-menționată.”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului din Constituție, precum și art. 1 privind interdicția generală a oricărei forme de discriminare din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, este invocată și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la aplicarea principiului nediscriminării, respectiv Hotărârea din 22 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Sejdić și Finci împotriva Bosniei-Herțegovina*, Hotărârea din 9 decembrie 2010, pronunțată în Cauza *Savez Crkava „Riječ Života” și alții împotriva Croației*, Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Beian împotriva României*, Hotărârea din 21 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Driha împotriva României*.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată că soluția legislativă cuprinsă în art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 referitoare la drepturile salariale convenite ca urmare a trecerii într-o altă tranșă de vechime în muncă/funcție se regăsește și în cuprinsul art. 6 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010.

Astfel, potrivit alin. (1) al acestui articol, avansarea personalului în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă se face prin încadrarea în clasele de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă dobândite, personalul beneficiind de o majorare a salariului de bază avut, corespunzător numărului de clase de salarizare succesive suplimentare multiplicat cu procentul stabilit la art. 10 alin. (5) din Legea-cadru nr. 284/2010, fără acordarea salariului corespunzător coeficientului de ierarhizare aferent noii clase de salarizare. În temeiul alin. (2) și (3) al aceluiași articol, în anul 2011, prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și pentru personalul de conducere, precum și la trecerea într-o altă tranșă de vechime în funcție.

Dispozițiile art. 6 din Legea nr. 285/2010 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate. În acest sens, prin Decizia nr. 166 din 19 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 360 din 18 iunie 2013, Curtea, analizând o excepție de neconstituționalitate cu o motivare similară raportată la încălcarea aceluiași dispoziții constituționale, a reținut că aspectele ce țin de aplicarea legii de către

organismele abilitate, precum și cele referitoare la pretinsa încălcare de către prevederile de lege criticate a unor alte acte normative decât Legea fundamentală nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora „*Sunt neconstituționale prevederile actelor prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției*”.

De asemenea, Curtea a constatat că, în realitate, autorul excepției solicită modificarea dispozițiilor de lege criticate, fapt ce excedează controlului Curții Constituționale. În conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Curtea a mai constatat că autorul excepției de neconstituționalitate nu are un interes real, personal în promovarea acesteia. Astfel, posibila admitere a excepției nu ar

schimba cu nimic situația acestuia, ci ar privi numai drepturile altor persoane.

Prin Decizia nr. 669 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 8 august 2012, examinând o excepție de neconstituționalitate ridicată într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii de revizuire a pensiei, Curtea a reținut că avansarea personalului încadrat pe funcții de execuție în gradația corespunzătoare tranșei de vechime în muncă și calculul indemnizațiilor potrivit acestor gradații se face potrivit normelor juridice în vigoare la data unei astfel de avansări, cuantumurile ce ar fi putut fi calculate potrivit legislației aplicabile anterior acestei date neavând regimul juridic al unor drepturi câștigate. De altfel, Curtea subliniază faptul că legiuitorul poate interveni oricând, din rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, cu reglementarea unor criterii de avansare și a unor metodologii de calcul al indemnizațiilor obținute în urma avansării, ce devin aplicabile de la data intrării lor în vigoare, înlocuind vechile norme având același obiect, pe care le abrogă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Ștefania Fulga Anton în Dosarul nr. 2.107/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 ianuarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 71

din 11 februarie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 alin. (5)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Harpah Salah Aldain Nayyef Khalid (Salid Harba) și Zeiab Abdul Rahman (Abdul Razak Harba) în Dosarul nr. 3.539/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 542D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Se prezintă Al Tume Tarek, interpret autorizat de limba arabă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că reglementarea strictă a accesului la informații din domeniul securității naționale nu este contrară normelor fundamentale privind liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.539/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția a fost ridicată de Harpah Salah Aldain Nayyef Khalid (Salid Harba) și Zeiab Abdul Rahman (Abdul Razak Harba) într-o cauză având ca obiect luarea măsurii de declarare ca indezirabil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că termenul de 10 zile de la sesizarea formulată de procurorul anume desemnat de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, în care instanța judecătorească este obligată să se pronunțe, aduce atingere dreptului la apărare, deoarece termenul stipulat de Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat pentru obținerea accesului la informații clasificate „*strict secret*” este de 60 de zile. Reglementarea criticată conduce la o imposibilitate efectivă de a lua cunoștință de datele și informațiile ce stau la baza solicitării de declarare a străinului ca indezirabil. De asemenea, persoanele vizate nu pot avea acces la informațiile clasificate decât cu avizul Serviciului Român de Informații, astfel încât se creează o inegalitate de mijloace procesuale între inițiatorul procedurii de declarare ca indezirabil (Serviciul Român de Informații) și persoana cu privire la care se solicită declararea ca indezirabil.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează că prevederile art. 85 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 nu încalcă dispozițiile art. 24 din Constituție, străinul beneficiind de garantarea acestui drept. Având în vedere natura cauzei, este firesc ca legiuitorul să prevadă un termen scurt, pe zile, pentru soluționarea acesteia. Faptul că, în cazul declarării străinului ca indezirabil pe rațiuni de securitate națională, nu se menționează datele și informațiile care stau la baza motivării hotărârii este în concordanță cu art. 12 din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală. De asemenea, consideră că, în realitate, critica de neconstituționalitate vizează o necorelare legislativă, în sensul în care procedura de obținere a certificatului de acces la informații clasificate, pentru apărătorii părților, depășește termenul imperativ de 10 zile prevăzut de art. 85 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu afectează dreptul părților de a fi asistate în tot cursul procesului de un avocat.

Arată că, potrivit Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare, este permis accesul la acte cu caracter secret al persoanelor care au calitatea de părți într-un proces, cu condiția obținerii certificatului de securitate, și cu îndeplinirea, în prealabil, a cerințelor și procedurilor specifice, prevăzute de aceeași lege. De vreme ce prevederile de lege criticate nu au ca efect blocarea efectivă și absolută a accesului la anumite informații, ci îl condiționează de îndeplinirea anumitor pași procedurali, justificați de importanța pe care asemenea informații o prezintă, nu se poate reține încălcarea dreptului la apărare. Prin urmare, prin aplicarea corectă a legislației în materie, exercitarea efectivă și concretă a dreptului la apărare este asigurată potrivit exigențelor normelor constituționale invocate. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 273 din 23 mai 2013 și nr. 763 din 31 octombrie 2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 85 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, cu următorul cuprins: „*Curtea de Apel București se pronunță, prin hotărâre motivată, în termen de 10 zile de la sesizarea formulată în condițiile alin. (2). Hotărârea instanței este definitivă. Atunci când declararea străinului ca indezirabil se întemeiază pe rațiuni de securitate națională, în conținutul hotărârii nu se menționează datele și informațiile care au stat la baza motivării acesteia.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prilej cu care instanța de contencios constituțional a constatat că acestea nu contravin dispozițiilor Legii fundamentale. În acest sens, sunt, spre exemplu, Decizia nr. 342 din 16 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 28 octombrie 2003, Decizia nr. 763 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 16 ianuarie 2007, și Decizia nr. 273 din 23 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 1 august 2013.

În jurisprudența sa, Curtea a statuat că prevederile de lege criticate stabilesc reguli privind dispunerea, de către instanța judecătorească, a măsurii de declarare ca indezirabil a unui străin, fără ca acestea să fie contrare Legii fundamentale.

Astfel, Curtea nu a reținut susținerile potrivit cărora textele de lege criticate ar fi neconstituționale din cauza imposibilității reclamantului de a avea acces la informațiile clasificate pe care s-a întemeiat luarea măsurii declarării sale ca indezirabil, prevederile de lege criticate fiind în concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 31 alin. (3), potrivit cărora „*Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze [...] securitatea națională*”, și ale art. 53 privind posibilitatea restrângerii, numai prin lege și dacă se impune, pentru „[...] *apărarea securității naționale* [...]”, a exercițiului unui drept sau al unor libertăți. Prevederile art. 85 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 stabilesc chiar asemenea măsuri specifice de protejare a securității naționale și a altor valori supreme consacrate în art. 1 din Legea fundamentală, stabilind, pe de o parte, că datele și informațiile în baza cărora se propune declararea ca indezirabil pentru rațiuni de securitate națională se pun la dispoziția instanței de judecată, în condițiile stabilite de actele normative care reglementează regimul activităților referitoare la securitatea națională și protejarea informațiilor clasificate, iar, pe de altă parte, la rândul său, instanța de judecată, în condițiile stabilite de actele normative care reglementează regimul activităților referitoare la securitatea națională și protejarea informațiilor clasificate, aduce la cunoștință străinului faptele care stau la baza sesizării.

Referitor la dispozițiile cuprinse în art. 24 din Constituție, invocate în motivarea excepției, Curtea constată că acestea nu sunt încălcate. Astfel, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că deciziile privind intrarea, șederea și expulzarea străinilor nu privesc drepturile și obligațiile civile ale reclamantului și nici acuzații de natură penală, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenție privind dreptul la un proces echitabil. În consecință, art. 6 paragraful 1 nu este aplicabil cauzei (a se vedea Hotărârea din 5 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Maaouia contra Franței*, paragrafele 38 și

39 și Hotărârea din 12 octombrie 2006, pronunțată în Cauza *Kaya împotriva României*, paragraful 24).

De asemenea, dreptul statelor de a-și proteja securitatea națională prin măsuri specifice, asupra cărora au o marjă largă de apreciere, este consacrat și unanim recunoscut la nivelul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis în mod constant, în lumina art. 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție, că statele au, „pe temeiul unui principiu de drept internațional public bine stabilit și fără prejudicierea angajamentelor asumate prin tratate internaționale, inclusiv Convenția, dreptul de a controla intrarea, șederea și îndepărtarea nenaționalilor de pe teritoriile lor” (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Chahal împotriva Marii Britanii*, paragraful 73). Mai mult, paragraful 2 al art. 1 din același protocol dispune că garanțiile procedurale în cazul expulzării de străini pot să nu fie respectate atunci când expulzarea este necesară în interesul ordinii publice sau se întemeiază pe motive de securitate națională. În aceste condiții, Curtea Constituțională a constatat că, în cazul unor rațiuni de securitate națională, pot fi luate măsuri de îndepărtare a străinilor de pe teritoriul statului, fără ca motivele concrete ale unei asemenea măsuri să-i fie aduse la cunoștință străinului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 763 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 16 ianuarie 2007).

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția statuată prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de acestea, Curtea reține că prevederile de lege prin care este reglementată declararea unui străin ca indezirabil asigură suficiente garanții pentru evitarea arbitrarului, de vreme ce, în condițiile art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, hotărârea instanței judecătorești este supusă recursului, iar în cazuri temeinic justificate și pentru a se preveni producerea de pagube iminente, străinul poate cere instanței să dispună suspendarea executării hotărârii prin care a fost declarat indezirabil, până la soluționarea căii de atac.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Harpah Salah Aldain Nayyef Khalid (Salid Harba) și Zeiab Abdul Rahman (Abdul Razak Harba) în Dosarul nr. 3.539/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 85 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

REPUBLICĂRI

LEGEA CONCURENȚEI Nr. 21/1996*)

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta lege are drept scop protecția, menținerea și stimularea concurenței și a unui mediu concurențial normal, în vederea promovării intereselor consumatorilor.

Art. 2. — (1) Dispozițiile prezentei legi se aplică actelor și faptelor care restrâng, împiedică sau denaturează concurența, săvârșite de:

a) întreprinderi sau asociații de întreprinderi — persoane fizice sau juridice — de cetățenie, respectiv de naționalitate română sau străină, denumite în continuare *întreprinderi*;

b) autoritățile și instituțiile administrației publice centrale sau locale, în măsura în care acestea, prin deciziile emise sau prin reglementările adoptate, intervin în operațiuni de piață, influențând direct sau indirect concurența, cu excepția situațiilor când asemenea măsuri sunt luate în aplicarea altor legi sau pentru apărarea unui interes public major.

(2) Prin *întreprindere* în sensul prezentei legi se înțelege orice operator economic angajat într-o activitate constând în oferirea de bunuri sau de servicii pe o piață dată, independent de statutul său juridic și de modul de finanțare, astfel cum este definită în jurisprudența Uniunii Europene.

(3) Când întreprinderile, definite potrivit prevederilor alin. (1) lit. a), participă la o grupare realizată pe cale convențională prin acord, înțelegere, pact, protocol, contract și altele asemenea, fie ea explicită, publică ori ascunsă, dar fără personalitate juridică și indiferent de formă — alianță, coalitie, grup, bloc, federație și altele asemenea — pentru actele și faptele prevăzute la alin. (1), săvârșite în cadrul participării la o asemenea grupare, dispozițiile prezentei legi se aplică fiecărei întreprinderi, ținându-se seama de principiul proporționalității.

(4) Dispozițiile prezentei legi se aplică actelor și faptelor prevăzute la alin. (1), când sunt săvârșite pe teritoriul României, precum și celor săvârșite în afara teritoriului țării, atunci când produc efecte pe teritoriul României.

Art. 3. — (1) Punerea în aplicare a prezentei legi este încredințată Consiliului Concurenței ca autoritate națională în domeniul concurenței. Consiliul Concurenței este autoritate administrativă autonomă, investită în acest scop, în condițiile, modalitățile și limitele stabilite prin dispozițiile prezentei legi.

(2) Consiliul Concurenței aplică dispozițiile art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, potrivit prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare *Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1/2003*, în cazurile în care actele sau faptele întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi pot afecta comerțul dintre statele membre ale Uniunii Europene.

Art. 4. — (1) Prețurile produselor și tarifele serviciilor și lucrărilor se determină în mod liber prin concurență, pe baza cererii și ofertei. Prețurile și tarifele practicate în cadrul unor activități cu caracter de monopol natural sau al unor activități economice, stabilite prin lege, se stabilesc și se ajustează cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, cu excepția celor pentru care, prin legi speciale, sunt prevăzute alte competențe.

(2) În sectoarele economice sau pe piețele unde concurența este exclusă sau substanțial restrânsă prin efectul unei legi sau datorită existenței unei poziții de monopol, Guvernul poate, prin hotărâre, să instituie forme corespunzătoare de control al prețurilor pentru o perioadă de cel mult 3 ani, care poate fi prelungită succesiv pe durate de câte cel mult un an, dacă împrejurările care au justificat adoptarea respectivei hotărâri continuă să existe.

(3) Pentru sectoare economice determinate și în împrejurări excepționale, precum: situații de criză, dezechilibru major între cerere și ofertă și disfuncționalitate evidentă a pieței, Guvernul poate dispune măsuri cu caracter temporar pentru combaterea creșterii excesive a prețurilor sau chiar blocarea acestora. Asemenea măsuri pot fi adoptate prin hotărâre pentru o perioadă de 6 luni, care poate fi prelungită succesiv pentru durate de câte cel mult 3 luni, cât timp persistă împrejurările care au determinat adoptarea respectivei hotărâri.

(4) Intervenția Guvernului în situațiile prevăzute la alin. (2) și (3) se face cu avizul Consiliului Concurenței.

CAPITOLUL II

Practici anticoncurențiale

Art. 5. — (1) Sunt interzise orice înțelegeri între întreprinderi, decizii ale asociațiilor de întreprinderi și practici concertate, care au ca obiect sau au ca efect împiedicarea, restrângerea ori denaturarea concurenței pe piața românească sau pe o parte a acesteia, în special cele care:

a) stabilesc, direct sau indirect, prețuri de cumpărare ori de vânzare sau orice alte condiții de tranzacționare;

b) limitează sau controlează producția, comercializarea, dezvoltarea tehnică sau investițiile;

c) împart piețele sau sursele de aprovizionare;

d) aplică, în raporturile cu partenerii comerciali, condiții inegale la prestații echivalente, provocând în acest fel unora dintre ei un dezavantaj concurențial;

e) condiționează încheierea contractelor de acceptarea de către parteneri a unor prestații suplimentare care, prin natura lor sau în conformitate cu uzanțele comerciale, nu au legătură cu obiectul acestor contracte;

f) constau în participarea, în mod concertat, cu oferte trucate la licitații sau la orice alte forme de concurs de oferte;

g) elimină de pe piață alți concurenți, limitează sau împiedică accesul pe piață și libertatea exercitării concurenței de către alte

*) Republicată în temeiul art. 107 alin. (3) din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, cu modificările ulterioare, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea concurenței nr. 21/1996 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 16 august 2005 și, ulterior, a mai fost modificată și completată prin:

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2010 privind modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 6 iulie 2010 și rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 5 august 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 149/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 11 iulie 2011 și rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 19 iulie 2011 și în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 8 august 2011;

— Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012 și rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 1 martie 2013, cu modificările ulterioare.

întreprinderi, precum și înțelegerile de a nu cumpăra de la sau de a nu vinde către anumite întreprinderi fără o justificare rezonabilă.

(2) Interdicția prevăzută la alin. (1) nu se aplică înțelegerilor sau categoriilor de înțelegeri între întreprinderi, deciziilor sau categoriilor de decizii ale asociațiilor de întreprinderi, practicilor concertate sau categoriilor de practici concertate, atunci când acestea îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) contribuie la îmbunătățirea producției sau distribuției de mărfuri ori la promovarea progresului tehnic sau economic, asigurând, în același timp, consumatorilor un avantaj corespunzător celui realizat de părțile la respectiva înțelegere, decizie ori practică concertată;

b) impun întreprinderilor în cauză doar acele restricții care sunt indispensabile pentru atingerea acestor obiective;

c) nu oferă întreprinderilor posibilitatea de a elimina concurența de pe o parte substanțială a pieței produselor în cauză.

(3) Categoriile de înțelegeri, decizii și practici concertate, exceptate prin aplicarea prevederilor alin. (2), precum și condițiile și criteriile de încadrare pe categorii sunt cele stabilite în regulamentele Consiliului Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene cu privire la aplicarea prevederilor art. 101 alin. (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene anumitor categorii de înțelegeri, decizii ale asociațiilor de întreprinderi sau practici concertate, denumite *regulamente de exceptare pe categorii*, care se aplică în mod corespunzător.

(4) Înțelegerile, deciziile și practicile concertate prevăzute la alin. (1), care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (2) sau se încadrează în categoriile prevăzute la alin. (3), sunt considerate legale, fără a fi necesară notificarea acestora de către părți și emiterea unei decizii de către Consiliul Concurenței.

(5) Sarcina probei unei încălcări a prevederilor alin. (1) revine Consiliului Concurenței. Întreprinderii sau asociației de întreprinderi care invocă beneficiul prevederilor alin. (2) sau (3) îi revine sarcina de a dovedi că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de aceste alineate.

(6) Ori de câte ori Consiliul Concurenței aplică prevederile alin. (1) înțelegerilor, deciziilor sau practicilor concertate, în măsura în care acestea pot afecta comerțul între statele membre, acesta aplică, de asemenea, prevederile art. 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Art. 6. — (1) Este interzisă folosirea în mod abuziv de către una sau mai multe întreprinderi a unei poziții dominante deținute pe piața românească sau pe o parte substanțială a acesteia. Aceste practici abuzive pot consta în special în:

a) impunerea, în mod direct sau indirect, a unor prețuri inechitabile de vânzare ori de cumpărare sau a altor condiții inechitabile de tranzacționare și refuzul de a trata cu anumiți furnizori ori beneficiari;

b) limitarea producției, comercializării sau dezvoltării tehnologice în dezavantajul consumatorilor;

c) aplicarea în raporturile cu partenerii comerciali a unor condiții inegale la prestații echivalente, provocând, în acest fel, unora dintre ei un dezavantaj concurențial;

d) condiționarea încheierii contractelor de acceptarea de către parteneri a unor prestații suplimentare care, prin natura lor sau în conformitate cu uzanțele comerciale, nu au legătură cu obiectul acestor contracte;

e) practicarea unor prețuri excesive sau practicarea unor prețuri de ruinare, în scopul înlăturării concurenților, ori vânzarea la export sub costul de producție, cu acoperirea diferențelor prin impunerea unor prețuri majorate consumatorilor interni;

f) exploatarea stării de dependență în care se găsește o altă întreprindere față de o asemenea întreprindere sau întreprinderi și care nu dispune de o soluție alternativă în condiții echivalente, precum și ruperea relațiilor contractuale pentru singurul motiv

că partenerul refuză să se supună unor condiții comerciale nejustificate.

(2) Ori de câte ori Consiliul Concurenței aplică prevederile alin. (1), în măsura în care folosirea în mod abuziv a poziției dominante poate afecta comerțul dintre statele membre, acesta aplică, de asemenea, prevederile art. 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

(3) Se prezumă, până la proba contrară, că una sau mai multe întreprinderi se află în poziție dominantă, în situația în care cota ori cotele cumulate pe piața relevantă, înregistrate în perioada supusă analizei, depășesc 40%.

Art. 7. — (1) Prevederile art. 5 alin. (1) nu se aplică în următoarele situații:

a) în cazul în care cota de piață cumulată deținută de părțile la o înțelegere nu depășește 10% pe niciuna dintre piețele relevante afectate de înțelegere, atunci când aceasta este încheiată între întreprinderi care sunt concurenți, existenți sau potențiali, pe una dintre aceste piețe;

b) în cazul în care cota de piață deținută de fiecare dintre părțile la o înțelegere nu depășește 15% pe niciuna dintre piețele relevante afectate de înțelegere, atunci când aceasta este încheiată între întreprinderi care nu sunt concurenți, existenți sau potențiali, pe niciuna dintre aceste piețe;

c) în cazul în care este dificil să se stabilească dacă este vorba de o înțelegere între concurenți sau între neconcurenți, se aplică pragul de 10%, potrivit prevederilor alin. (1) lit. a).

(2) Atunci când pe o piață relevantă concurența este restrânsă de efectul cumulativ al unor înțelegeri de vânzare de bunuri sau de servicii încheiate cu diferiți furnizori sau distribuitori, pragurile prevăzute la alin. (1) sunt reduse la 5%, atât pentru înțelegerile încheiate între concurenți, cât și pentru cele încheiate între neconcurenți.

(3) Înțelegerile nu restrâng concurența în cazul în care cotele de piață nu depășesc pragurile de 10%, 15%, respectiv 5%, prevăzute la alin. (1) și (2), cu mai mult de două puncte procentuale în cursul a 2 ani calendaristici succesivi.

(4) Prevederile alin. (1)—(3) nu se aplică acordurilor care conțin oricare dintre următoarele restricții grave:

a) în ceea ce privește acordurile dintre concurenți, astfel cum sunt definite la alin. (1), restricțiile care, în mod direct sau indirect, izolat ori în combinație cu alți factori aflați sub controlul părților au ca obiect:

1. fixarea prețurilor de vânzare a produselor către terți;
2. limitarea producției sau a vânzărilor;
3. împărțirea piețelor sau a clienților;

b) în ceea ce privește acordurile dintre neconcurenți, astfel cum sunt definite la alin. (1), restricțiile care, în mod direct sau indirect, izolat ori în combinație cu alți factori aflați sub controlul părților au ca obiect:

1. restrângerea capacității cumpărătorului de a-și stabili prețul de vânzare, fără a aduce atingere posibilității furnizorului de a impune un preț de vânzare maxim sau de a recomanda un preț de vânzare, cu condiția ca acestea din urmă să nu fie echivalente cu un preț de vânzare fix ori minim stabilit în urma reuniunilor exercitate de una dintre părți sau a măsurilor de stimulare practicate de aceasta;

2. restrângeri teritoriale sau privind clienții cărora cumpărătorul le poate vinde bunurile ori serviciile care fac obiectul contractului, cu excepția cazului în care este vorba de una dintre următoarele restricții care nu sunt grave:

- (i) restrângerea vânzărilor active către teritoriul exclusiv sau către o clientelă exclusivă rezervate furnizorului ori cedate de furnizor unui alt cumpărător, atunci când o asemenea restricție nu limitează vânzările efectuate de clienții cumpărătorului;

- (ii) restrângerea vânzărilor către utilizatorii finali realizate de un cumpărător care acționează pe piață în calitate de comerciant cu ridicata;
- (iii) restrângerea vânzărilor către distribuitori neautorizați realizate de membrii unui sistem de distribuție selectivă;
- (iv) restrângerea capacității cumpărătorului de a vinde componente destinate încorporării unor clienți care ar putea să le utilizeze pentru fabricarea de produse asemănătoare celor produse de furnizor;

3. restrângerea vânzărilor active sau a vânzărilor pasive către utilizatori finali realizate de membrii unui sistem de distribuție selectivă care acționează pe piață în calitate de vânzători cu amănuntul, fără a aduce atingere posibilității de a interzice unui membru al sistemului să își desfășoare activitățile dintr-un sediu secundar neautorizat;

4. restrângerea livrărilor încrucișate între distribuitori în cadrul unui sistem de distribuție selectivă, inclusiv între distribuitori care acționează la diferite niveluri ale comerțului;

5. restricția convenită între un furnizor de componente și un cumpărător care încorporează aceste componente, care limitează posibilitatea furnizorului de a vinde aceste componente ca piese separate utilizatorilor finali, unor reparatori sau altor prestatori de servicii care nu au fost desemnați de cumpărător pentru repararea ori întreținerea bunurilor sale;

c) în ceea ce privește acordurile între concurenți, astfel cum sunt definite la alin. (1), atunci când concurenții acționează, în sensul acordului, la niveluri diferite ale lanțului de producție sau de distribuție, oricare dintre restricțiile grave enumerate la lit. a) și b).

(5) Prevederile alin. (1)—(4) se aplică și în cazul deciziilor asociațiilor de întreprinderi și practicilor concertate.

Art. 8. — (1) Sunt interzise orice acțiuni sau inacțiuni ale autorităților și instituțiilor administrației publice centrale ori locale și ale entităților către care acestea își delegează atribuțiile, care restrâng, împiedică sau denaturează concurența, precum:

- a) limitarea libertății comerțului sau autonomiei întreprinderilor, exercitate cu respectarea reglementărilor legale;
- b) stabilirea de condiții discriminatorii pentru activitatea întreprinderilor.

(2) În cazul în care autoritățile sau instituțiile administrației publice centrale ori locale sau entitățile către care acestea și-au delegat atribuțiile nu se conformează, în termenul stabilit, măsurilor dispuse prin decizie de către Consiliul Concurenței în scopul restabilirii mediului concurențial, acesta poate introduce acțiune în contencios administrativ, la Curtea de Apel București, solicitând instanței, după caz, anularea, în tot sau în parte, a actului care a condus la restrângerea, împiedicarea ori denaturarea concurenței, obligarea autorității sau instituției în cauză să emită un act administrativ ori să efectueze o anumită operațiune administrativă.

(3) Consiliul Concurenței se poate adresa instanței în condițiile alin. (2), în termen de 6 luni de la data expirării perioadei prevăzute în decizie, perioadă în care autoritatea sau instituția administrației publice centrale sau locale avea obligația să se conformeze măsurilor necesare restabilirii mediului concurențial normal.

CAPITOLUL III

Concentrarea economică

Art. 9. — (1) Se realizează o concentrare în cazul în care modificarea de durată a controlului rezultă în urma:

- a) fuzionării a două sau mai multe întreprinderi independente anterior sau părți ale unor întreprinderi; sau
- b) dobândirii de către una sau mai multe persoane care controlează deja cel puțin o întreprindere ori de către una sau mai multe întreprinderi, fie prin achiziționarea de valori mobiliare

sau de active, fie prin contract ori prin orice alte mijloace, a controlului direct sau indirect asupra uneia ori mai multor întreprinderi sau părți ale acestora.

(2) Crearea unei societăți în comun care îndeplinește în mod durabil toate funcțiile unei entități economice autonome constituie o concentrare potrivit prevederilor alin. (1) lit. b).

(3) În măsura în care crearea unei societăți în comun, reprezentând o concentrare potrivit prevederilor alin. (1), are ca obiect sau efect coordonarea comportamentului concurențial al întreprinderilor rămase independente, o astfel de coordonare este evaluată în conformitate cu criteriile prevăzute la art. 5 alin. (1)—(3), precum și cu cele ale art. 101 alin. (1) și (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pentru a se stabili dacă operațiunea este sau nu compatibilă cu un mediu concurențial normal.

(4) La realizarea evaluării prevăzute la alin. (3), Consiliul Concurenței ia în considerare, în special, următoarele criterii:

a) dacă două sau mai multe societăți-mamă rețin, într-o măsură semnificativă, activitățile de pe aceeași piață ca și societatea în comun ori de pe o piață situată în amonte sau în aval față de cea a societății în comun ori pe o piață vecină aflată în strânsă legătură cu această piață;

b) dacă prin coordonarea care reprezintă consecința directă a creării societății în comun întreprinderile implicate au posibilitatea de a elimina concurența pentru o parte semnificativă a produselor sau a serviciilor în cauză.

(5) Potrivit prevederilor prezentei legi, controlul decurge din drepturi, contracte sau orice alte elemente care, fiecare în parte ori luate împreună și ținând seama de circumstanțele de fapt sau de drept, conferă posibilitatea de a exercita o influență determinantă asupra unei întreprinderi, în special prin:

- a) drepturi de proprietate sau de folosință asupra totalității ori a unei părți din activele unei întreprinderi;
- b) drepturi sau contracte care conferă o influență determinantă asupra structurii întreprinderii, votului sau deciziilor organelor de conducere ale unei întreprinderi.

(6) Controlul prevăzut la alin. (1)—(5) este dobândit de către persoana sau persoanele ori de către întreprinderile care:

- a) sunt titulare ale drepturilor ori beneficiare ale contractelor prevăzute la alin. (5);
- b) nu sunt titulare ale drepturilor ori beneficiare ale contractelor prevăzute la alin. (5), dar au puterea de a exercita influența determinantă conferită de acestea.

Art. 10. — Nu constituie operațiuni de concentrare economică situațiile în care:

a) controlul este dobândit și exercitat de către un lichidator desemnat prin hotărâre judecătorească sau de către o altă persoană mandatată de autoritatea publică pentru îndeplinirea unei proceduri de încetare de plăți, redresare, concordat, lichidare judiciară, urmărire silită sau altă procedură similară;

b) instituțiile de credit sau alte instituții financiare ori societățile de asigurări ale căror activități obișnuite includ tranzacționarea și negocierea de valori mobiliare în contul lor sau în contul altora dețin temporar valori mobiliare ale unei întreprinderi pe care le-au dobândit în vederea revânzării, cu condiția ca acestea să nu își exercite drepturile de vot conferite de valorile mobiliare în cauză pentru a determina comportamentul concurențial al întreprinderii în cauză sau cu condiția să își exercite aceste drepturi de vot numai pentru pregătirea cesionării integrale sau parțiale a întreprinderii în cauză sau a activelor acesteia ori a cesionării valorilor mobiliare în cauză și ca cesiunea să aibă loc în termen de un an de la data achiziției; Consiliul Concurenței poate prelungi acest termen, la cerere, în cazul în care respectivele instituții sau societăți pot dovedi că cesionarea nu a fost posibilă, în condiții rezonabile, în termenul stabilit;

c) controlul, potrivit prevederilor art. 9 alin. (1) lit. b), este dobândit de o întreprindere al cărei obiect unic de activitate este de a achiziționa participații la alte întreprinderi, de a gestiona și valorifica respectivele participații, fără a se implica direct sau indirect în gestionarea întreprinderilor în cauză, aceasta fără a aduce însă atingere drepturilor pe care întreprinderea le deține în calitate de acționar, cu condiția ca drepturile de vot legate de participațiile deținute să fie exercitate, în special în ceea ce privește numirea membrilor organelor de conducere și supraveghere ale întreprinderilor la care deține participațiile, doar pentru a menține valoarea integrală a investițiilor în cauză și nu pentru a determina, direct sau indirect, comportamentul concurențial al acelor întreprinderi;

d) întreprinderile, inclusiv cele care fac parte din grupuri economice, realizează operațiuni de restructurare sau reorganizare a propriilor activități.

Art. 11. — Sunt interzise concentrările economice care ar ridica obstacole semnificative în calea concurenței efective pe piața românească sau pe o parte substanțială a acesteia, în special ca urmare a creării sau consolidării unei poziții dominante.

Art. 12. — Prevederile prezentului capitol se aplică operațiunilor de concentrare economică, atunci când cifra de afaceri cumulată a întreprinderilor implicate în operațiune depășește echivalentul în lei a 10.000.000 euro și când cel puțin două dintre întreprinderile implicate au realizat pe teritoriul României, fiecare în parte, o cifră de afaceri mai mare decât echivalentul în lei a 4.000.000 euro. Echivalentul în lei se calculează la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil pentru ultima zi a exercițiului financiar din anul anterior realizării operațiunii.

Art. 13. — (1) Concentrările economice care depășesc pragurile valorice prevăzute la art. 12 trebuie notificate Consiliului Concurenței înainte de punerea în aplicare și după încheierea acordului, după anunțarea ofertei publice sau după preluarea pachetului de control.

(2) Notificarea poate fi efectuată și în cazurile în care întreprinderile implicate demonstrează Consiliului Concurenței intenția de bună-credință de a încheia un acord sau, în cazul unei oferte publice, și-au anunțat public intenția de a face o astfel de ofertă, cu condiția ca acordul sau oferta planificată să aibă ca rezultat o concentrare care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 12.

(3) Potrivit prevederilor prezentei legi, termenul „concentrare economică notificată” include, de asemenea, concentrările planificate, notificate potrivit prevederilor alin. (2).

(4) Concentrările economice care se realizează prin fuziunea a două sau mai multor întreprinderi trebuie notificate de către fiecare dintre părțile implicate; în celelalte cazuri, notificarea trebuie să fie înaintată de către persoana, întreprinderea sau întreprinderile care dobândesc controlul asupra uneia sau mai multor întreprinderi ori asupra unor părți ale acestora.

(5) Criteriile de evaluare a compatibilității concentrărilor economice cu un mediu concurențial normal, procedura de notificare, de acordare a derogării, termenele, documentele și informațiile de prezentat, comunicările și prezentarea de observații de către întreprinderile interesate se stabilesc prin regulamente și instrucțiuni adoptate de Consiliul Concurenței.

(6) Este interzisă punerea în aplicare a unei operațiuni de concentrare economică înainte de notificare și înainte de a fi declarată compatibilă cu un mediu concurențial normal, printr-o decizie adoptată de Consiliul Concurenței, potrivit prevederilor art. 45.

(7) Prevederile alin. (6) nu împiedică punerea în aplicare a unei oferte publice sau a unei serii de tranzacții cu valori mobiliare, inclusiv cu valori mobiliare convertibile în alte tipuri de valori mobiliare, acceptate în vederea tranzacționării pe o

pieță de tipul bursei de valori, prin care se dobândește controlul potrivit prevederilor art. 9 de la vânzătorii diferiți, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) concentrarea să fie notificată fără întârziere Consiliului Concurenței, potrivit prevederilor alin. (1);

b) cel care dobândește controlul să nu exercite drepturile de vot aferente valorilor mobiliare în cauză sau să facă acest lucru numai pentru a menține valoarea integrală a investiției sale în temeiul unei derogări acordate de Consiliul Concurenței, potrivit prevederilor alin. (8).

(8) Consiliul Concurenței poate acorda, la cerere, o derogare de la regula instituită la alin. (6). Cererea de acordare a derogării trebuie să fie motivată. În decizia pe care o va emite Consiliul Concurenței va ține cont de efectele suspendării concentrării economice asupra uneia sau mai multora dintre întreprinderile implicate în operațiune sau asupra unor terți și de amenințarea reprezentată de concentrare asupra concurenței. Această derogare poate fi acordată sub rezerva îndeplinirii unor condiții și obligații destinate asigurării unei concurențe efective. O derogare poate fi acordată oricând, atât anterior, cât și ulterior notificării.

(9) Validitatea oricărei operațiuni de concentrare economică, inclusiv a celor realizate cu încălcarea prevederilor alin. (6), va depinde de analiza și decizia pe care Consiliul Concurenței o va lua cu privire la operațiune, potrivit prevederilor art. 45 alin. (2), (4) și (5).

CAPITOLUL IV Consiliul Concurenței

Art. 14. — (1) Se înființează Consiliul Concurenței, autoritate administrativă autonomă în domeniul concurenței, cu personalitate juridică, care își exercită atribuțiile potrivit prevederilor prezentei legi. Sediul Consiliului Concurenței este în municipiul București.

(2) Structura organizatorică și de personal a Consiliului Concurenței, atribuțiile de conducere și de execuție ale personalului său se stabilesc prin regulamentele interioare adoptate de acesta.

Art. 15. — (1) Plenul Consiliului Concurenței este un organ colegial și este format din 7 membri, după cum urmează: un președinte, 2 vicepreședinți și 4 consilieri de concurență. Numirea membrilor Plenului Consiliului Concurenței se realizează de către Președintele României, la propunerea Colegiului Consultativ al Consiliului Concurenței, cu avizul Guvernului și după audierea candidaților în comisiile de specialitate ale Parlamentului. Respingerea unei nominalizări se poate face doar cu condiția prezentării motivelor pe care aceasta se bazează.

(2) Durata mandatului membrilor Plenului Consiliului Concurenței este de 5 ani, acesta putând fi reînnoit o singură dată. Membrii Plenului îndeplinesc atribuții conform regulamentelor aprobate de către Plen sau conform delegării președintelui.

(3) Președintele, vicepreședinții și consilierii de concurență trebuie să aibă o independență reală și să se bucure de o înaltă reputație profesională și probitate civică.

(4) Pentru a fi numit membru al Consiliului Concurenței, o persoană trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) este cetățean român, cetățean al unui alt stat membru al Uniunii Europene ori aparținând Spațiului Economic European sau cetățean al Confederației Elvețiene;

b) cunoaște limba română;

c) are capacitate deplină de exercițiu;

d) a absolvit studii superioare dovedite cu diplomă;

e) dă dovadă de înaltă competență profesională în domeniul concurenței;

f) beneficiază de o bună reputație;

g) are o vechime de minimum 10 ani în activități din domeniul economic sau juridic;

h) nu este incapabilă ori nu a fost condamnată pentru infracțiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii, infracțiuni de corupție, delapidare, infracțiuni de fals în înscrisuri, evaziune fiscală, infracțiuni prevăzute de Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările ulterioare, sau pentru infracțiunile prevăzute de prezenta lege ori alte infracțiuni săvârșite cu intenție, pentru care legea prevede o pedeapsă cu închisoarea de 3 ani sau mai mare.

(5) Președintele trebuie să fi îndeplinit o funcție de conducere cu largi responsabilități, în care a făcut dovada competenței sale profesionale și manageriale.

(6) Calitatea de membru al Consiliului Concurenței este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte activități profesionale sau de consultanță, cu participarea, directă ori prin persoane interpușe, la conducerea sau administrarea unor entități publice ori private sau cu deținerea de funcții ori de demnități publice, cu excepția funcțiilor și activităților didactice din învățământul superior, cercetare științifică și creație literar-artistică. Ei nu pot fi desemnați experți sau arbitri nici de părți și nici de instanța judecătorească sau de către o altă instituție.

(7) Membrii Plenului Consiliului Concurenței nu reprezintă autoritatea care i-a numit și sunt independenți în luarea deciziilor.

(8) Membrii Plenului Consiliului Concurenței și inspectorii de concurență nu pot face parte din partide sau alte formațiuni politice.

(9) Mandatul de membru al Plenului Consiliului Concurenței încetează:

- a) la expirarea duratei;
- b) prin demisie;
- c) prin deces;
- d) prin imposibilitate definitivă de exercitare, constând într-o indisponibilitate mai lungă de 60 de zile consecutive;
- e) la survenirea unei incompatibilități dintre cele prevăzute la alin. (6) și (8), conform prevederilor alin. (12);
- f) prin revocare, pentru încălcarea gravă a prezentei legi sau pentru condamnare, prin hotărâre judecătorească definitivă, pentru săvârșirea unei infracțiuni.

(10) Membrii Plenului Consiliului Concurenței sunt revocabili, în cazul prevăzut la alin. (9) lit. f), de către autoritatea care i-a numit. Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești penale ei pot fi suspendați din funcție de către aceeași autoritate.

(11) În caz de vacanță a unui loc în Plenul Consiliului Concurenței pentru una dintre situațiile prevăzute la alin. (9) lit. b)—f), se va proceda, conform prevederilor alin. (1), la desemnarea și numirea unui nou membru pentru durata rămasă din mandat, în funcția devenită vacantă.

(12) Membrii Consiliului Concurenței sunt obligați să notifice de îndată Consiliului survenirea oricărei situații de incompatibilitate sau impediment dintre cele prevăzute la alin. (6) și (8), ei fiind de drept suspendați din funcție din momentul survenirii acestei situații, iar dacă situația se prelungește peste 10 zile consecutive, mandatul încetează și se procedează conform prevederilor alin. (10) și (11).

(13) Activitatea desfășurată de către membrii Plenului Consiliului Concurenței este considerată experiență de specialitate necesară numirii în organele de conducere ale autorităților de reglementare, precum și ale oricăror alte autorități sau instituții publice.

Art. 16. — În caz de vacanță a funcției de președinte al Consiliului Concurenței, pentru una dintre situațiile prevăzute la art. 15 alin. (9) lit. b)—f), până la desemnarea și numirea, în

condițiile legii, a unui nou președinte, pentru durata rămasă din mandat, interimatul va fi asigurat de acel membru al Plenului, care are cea mai mare vechime în funcția de vicepreședinte al Consiliului Concurenței.

Art. 17. — (1) Înainte de a începe să-și exercite funcția, fiecare membru al Consiliului Concurenței este obligat să depună în fața Președintelui României, în prezența celorlalți membri numiți și după citirea decretului prezidențial de numire în funcție, următorul jurământ:

„Jur să respect Constituția și legile țării, să apăr interesele României, drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, să-mi îndeplinesc cu onoare, demnitate, loialitate, responsabilitate și fără părtinire atribuțiile ce-mi revin. Așa să-mi ajute Dumnezeu!”

(2) Președintele Consiliului Concurenței prestează cel dintâi jurământul.

(3) În cazul neprestării jurământului în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României a decretului de numire, membrul numit este de drept demisionar, urmând a se relua procedura desemnării și numirii altei persoane pentru funcția devenită vacantă.

(4) Actele efectuate de oricare dintre membrii Consiliului Concurenței înainte de prestarea jurământului sunt nule de drept.

Art. 18. — (1) Mandatele membrilor Consiliului Concurenței încep de la data depunerii jurământului de către aceștia și expiră la împlinirea termenelor prevăzute la art. 15 alin. (2), calculate de la această dată.

(2) Dacă, până la expirarea mandatului în curs, președintele Consiliului Concurenței desemnat pentru mandatul următor nu va fi prestat jurământul cu respectarea dispozițiilor art. 17, membrii Consiliului Concurenței în exercițiu își vor continua activitatea până la depunerea jurământului de către președintele Consiliului, desemnat pentru mandatul următor sub conducerea președintelui anterior.

(3) În situația în care până la expirarea duratei mandatului unui membru al Plenului Consiliului Concurenței, în condițiile art. 15 alin. (9) lit. a), nu este numit un succesor, membrul Plenului al cărui mandat expiră își va continua activitatea până la depunerea jurământului de către cel desemnat pentru mandatul următor.

Art. 19. — (1) Consiliul Concurenței își desfășoară activitatea, deliberează și ia decizii în plen sau în comisii. Plenul Consiliului Concurenței se întrunește valabil în prezența a cel puțin 5 dintre membrii săi, iar hotărârile se adoptă cu votul majorității membrilor Plenului. Comisia se întrunește valabil în prezența celor 3 membri, hotărârile fiind adoptate cu majoritatea voturilor membrilor.

(2) Fiecare comisie este formată din 2 consilieri de concurență în componența stabilită de președintele Consiliului Concurenței, pentru fiecare caz în parte, și este condusă de către un vicepreședinte al Consiliului Concurenței.

(3) Președintele Consiliului Concurenței ordonă efectuarea de investigații și desemnează raportorul pentru fiecare investigație.

(4) În aplicarea prezentei legi, Consiliul Concurenței examinează în plen:

- a) rapoartele de investigație, cu eventualele obiecții formulate la acestea, și decide asupra măsurilor de luat;
- b) autorizarea concentrărilor economice;
- c) punctele de vedere, recomandările și avizele formulate în realizarea atribuțiilor prevăzute de prezenta lege;
- d) proiectele de reglementări propuse spre adoptare;
- e) raportul anual prevăzut la art. 30 alin. (1), raportul anual privind ajutoarele de stat, precum și orice alte rapoarte privind concurența și ajutoarele de stat.

(5) Plenul Consiliului Concurenței va putea delega exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (4) lit. a) și b) unei comisii formate din 3 membri ai Plenului.

(6) În formațiunile deliberative fiecare membru dispune de un vot; în caz de partaj egal al voturilor, soluția votată de președinte prevalează.

(7) Deciziile adoptate de Consiliul Concurenței în plen conform prevederilor alin. (4) se semnează de către președinte, în numele Consiliului Concurenței. Acestea vor putea fi atacate în termen de 30 de zile de la publicare sau, după caz, de la comunicare, în procedura de contencios administrativ la Curtea de Apel București. Sentința va fi pronunțată fără drept de apel, împotriva ei putând fi declarat recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Art. 20. — (1) Președintele Consiliului Concurenței angajează patrimonial, prin semnătura sa, Consiliul Concurenței ca persoană juridică și-l reprezintă ca instituție publică în fața persoanelor fizice și juridice, a autorităților legislative, judiciare și administrative, precum și a altor instituții românești, străine și internaționale. El exercită prerogative disciplinare asupra întregului personal al Consiliului Concurenței.

(2) Ordinele și deciziile Consiliului Concurenței, prin care se dispun măsuri și se aplică sancțiuni, se semnează de către președinte, iar reglementările adoptate de Consiliul Concurenței sunt puse în aplicare, suspendate ori abrogate prin ordin al președintelui.

(3) În caz de absență ori de indisponibilitate a președintelui, reprezentarea legală a Consiliului Concurenței revine unuia dintre vicepreședinți, desemnat de președinte pentru durata absenței sau a indisponibilității.

(4) Președintele Consiliului Concurenței poate delega puteri de reprezentare oricăruia dintre vicepreședinți, consilierii de concurență, inspectorii de concurență sau altor persoane, mandatul trebuind să menționeze expres puterile delegate și durata exercitării lor.

Art. 21. — (1) În vederea exercitării atribuțiilor sale, Consiliul Concurenței își elaborează și își adoptă regulamentul de organizare, funcționare și procedură și își constituie aparatul propriu, la nivel central și local.

(2) Nomenclatorul de funcții al aparatului propriu, cuprinzând inspectorii de concurență și alte categorii de personal, condițiile de încadrare pe funcții, de promovare în grad și de stimulare, precum și atribuțiile fiecărei funcții se stabilesc prin regulament adoptat de Consiliul Concurenței, cu respectarea reglementărilor privind funcția publică și funcționarii publici și a reglementărilor privind salarizarea personalului contractual din sectorul bugetar.

(3) Funcția publică de specialitate pentru Consiliul Concurenței este cea de inspector de concurență.

(4) Activitatea desfășurată în cadrul Consiliului Concurenței de către inspectorii de concurență cu studii superioare constituie vechime în specialitate.

Art. 22. — Funcția de președinte al Consiliului Concurenței este asimilată celei de ministru, cea de vicepreședinte celei de secretar de stat, iar cea de consilier de concurență celei de subsecretar de stat.

Art. 23. — (1) În organizarea Consiliului Concurenței funcționează un secretariat general, condus de un secretar general, desemnat de către Consiliul Concurenței. Atribuțiile secretarului general se stabilesc prin regulamentul de organizare, funcționare și procedură adoptat de Consiliul Concurenței.

(2) În cadrul Consiliului Concurenței funcționează Colegiul Consultativ, ca organism nepermanent, format din 11 până la 17 reprezentanți ai mediului universitar de concurență, ai mediului de afaceri și ai asociațiilor de protecție a consumatorilor sau din alte persoane cu prestigiu în domeniul economic, juridic ori al concurenței.

(3) Membrii Colegiului Consultativ trebuie să respecte dispozițiile legale cu privire la conflictul de interese legat de activitățile la care participă în cadrul acestuia. La lucrările Colegiului Consultativ participă de drept foștii președinți ai Consiliului Concurenței.

(4) Colegiul Consultativ emite opinii neobligatorii cu privire la principalele aspecte ale politicii de concurență. În cadrul Colegiului Consultativ pot funcționa grupuri de lucru pe teme specifice.

(5) Modul de numire a membrilor, rolul, funcționarea și organizarea Colegiului Consultativ sunt prevăzute în regulamentul de funcționare, aprobat prin hotărâre a Guvernului*).

Art. 24. — (1) Consiliul Concurenței își întocmește proiectul de buget propriu, care se prevede distinct în bugetul de stat.

(2) Pentru funcționarea Consiliului Concurenței și a aparatului său teritorial, Guvernul și, după caz, organele administrației publice locale vor atribui Consiliului Concurenței în administrare imobilele necesare, respectiv terenurile și dotările din domeniul public de interes național sau, după caz, local, în termen de 60 de zile de la înregistrarea cererii Consiliului Concurenței.

(3) Sumele reprezentând tarife, taxe și amenzi sau alte sancțiuni aplicate de Consiliul Concurenței se fac venit la bugetul de stat, în condițiile legii.

(4) Consiliul Concurenței va suporta, în limita fondurilor bugetare aprobate cu această destinație, sumele necesare asigurării asistenței juridice pentru membrii Plenului, inspectorii de concurență și celelalte categorii de personal, în legătură cu faptele săvârșite de aceștia în exercitarea, potrivit legii, a atribuțiilor de serviciu, atunci când au calitatea de învinuit ori inculpat.

(5) Sumele acordate de Consiliul Concurenței membrilor Plenului, inspectorilor de concurență sau altor angajați pentru asigurarea asistenței juridice vor fi restituite de către aceștia, în cazul în care, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, s-a stabilit vinovăția acestora ori că fapta a fost săvârșită în afara exercitării atribuțiilor de serviciu prevăzute de lege.

(6) Procedura și condițiile în care sumele necesare asigurării asistenței juridice sunt suportate de Consiliul Concurenței vor fi reglementate prin ordin al președintelui Consiliului Concurenței.

Art. 25. — (1) Consiliul Concurenței are următoarele atribuții:

a) efectuează investigațiile privind aplicarea prevederilor art. 5, 6, 8, 13 și art. 45 alin. (3) din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;

b) ia deciziile prevăzute de lege pentru cazurile de încălcare a dispozițiilor art. 5, 6, 8 și 13 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, constatate în urma investigațiilor efectuate de către inspectorii de concurență;

c) acceptă angajamente și impune măsuri interimare, în condițiile prevăzute de lege;

d) ia deciziile prevăzute de lege pentru cazurile de concentrări economice;

*) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 390/2012 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Colegiului Consultativ al Consiliului Concurenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 8 mai 2012.

e) retrace, prin decizie, beneficiul exceptării pentru înțelegerile, deciziile asociațiilor de întreprinderi sau practicile concertate cărora li se aplică prevederile unuia dintre regulamentele europene de exceptare pe categorii, potrivit prevederilor art. 29 alin. (2) din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1/2003;

f) asigură aplicarea efectivă a deciziilor proprii, inclusiv monitorizarea măsurilor dispuse și a efectelor concentrărilor economice autorizate condiționat prin decizii;

g) efectuează, din proprie inițiativă, investigații privind un anumit sector economic sau un anumit tip de acord în diferite sectoare, atunci când rigiditatea prețurilor sau alte împrejurări sugerează posibilitatea restrângerii sau denaturării concurenței pe piață. Consiliul Concurenței poate publica un raport cu privire la rezultatele investigației privind anumite sectoare ale economiei sau anumite acorduri în diferite sectoare și invită părțile interesate să formuleze observații;

h) sesizează Guvernul asupra existenței unei situații de monopol sau a altor cazuri, asemenea celor prevăzute la art. 4 alin. (2) și (3), și propune acestuia adoptarea măsurilor necesare pentru remedierea disfuncționalităților constatate;

i) sesizează instanțele judecătorești asupra cazurilor în care acestea sunt competente, potrivit prezentei legi;

j) urmărește aplicarea dispozițiilor legale și a altor acte normative incidente în domeniul de reglementare al prezentei legi;

k) sesizează Guvernului cazurile de imixtiune a organelor administrației publice centrale și locale în aplicarea prezentei legi;

l) emite avize pentru proiectele de acte normative care pot avea impact anticoncurențial, autoritățile și instituțiile administrației publice centrale și locale fiind obligate să solicite acest aviz, și poate recomanda modificarea actelor normative care au un asemenea efect;

m) face recomandări Guvernului și organelor administrației publice locale pentru adoptarea de măsuri care să faciliteze dezvoltarea pieței și a concurenței;

n) propune Guvernului sau organelor administrației publice locale luarea de măsuri disciplinare împotriva personalului din subordinea acestora, în cazul în care acesta nu respectă dispozițiile obligatorii ale Consiliului Concurenței;

o) realizează studii și întocmește rapoarte privind domeniul său de activitate și furnizează Guvernului, publicului și organizațiilor internaționale specializate informații privind această activitate;

p) reprezintă România și promovează schimbul de informații și de experiență în relațiile cu organizațiile și instituțiile internaționale de profil; ca autoritate națională de concurență, Consiliul Concurenței este responsabil de relația cu instituțiile Uniunii Europene, potrivit prevederilor relevante din legislația europeană, și cooperează cu alte autorități de concurență;

r) stabilește și aprobă misiunea, strategia generală și programele de activitate ale autorității de concurență;

s) ia orice alte decizii în îndeplinirea atribuțiilor ce decurg din prezenta lege;

ș) asigură aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2006 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 137/2007, precum și aplicarea prevederilor Legii nr. 11/1991 privind combaterea concurenței neloiale, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În vederea exercitării atribuțiilor prevăzute la alin. (1) lit. a) și g), Consiliul Concurenței poate realiza examinări preliminare, în cadrul cărora are dreptul să solicite informațiile și documentele necesare, potrivit prevederilor art. 34 alin. (2).

(3) Consiliul Concurenței, în calitate de autoritate națională de concurență, are toate drepturile și obligațiile prevăzute de

Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1/2003, precum și cele prevăzute de Regulamentul Consiliului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 22 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi. Instanțele naționale au toate drepturile și obligațiile prevăzute de Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1/2003.

(4) Toate referirile din Legea nr. 11/1991, cu modificările și completările ulterioare, la *Oficiul Concurenței* vor fi înlocuite cu referirea la *Consiliul Concurenței*. Consiliul Concurenței va putea folosi oricare dintre instrumentele prevăzute de prezenta lege pentru identificarea și sancționarea faptelor de concurență neloială.

Art. 26. — (1) Consiliul Concurenței adoptă regulamente și instrucțiuni, emite ordine, ia decizii și formulează avize, face recomandări și elaborează rapoarte în aplicarea prevederilor prezentei legi.

(2) Consiliul Concurenței poate face recomandări de bună practică în diverse sectoare economice și îndrumări privind diverse aspecte generale ale aplicării legislației în domeniul concurenței, cu luarea în considerare a practicii instanțelor naționale și a celor de la nivelul Uniunii Europene, precum și a practicii Comisiei Europene.

(3) Consiliul Concurenței emite ordine prin care pune în aplicare, suspendă sau abrogă reglementările adoptate în plen, dispune efectuarea de investigații, ordonă inspecții, ia măsuri privind gestiunea internă și personalul din subordine, precum și orice alte măsuri necesare îndeplinirii strategiei și misiunii autorității de concurență.

(4) Deciziile Consiliului Concurenței sunt acte administrative unilaterale cu caracter individual prin care se constată încălcarea prevederilor prezentei legi și se aplică sancțiunile corespunzătoare, se dispun măsurile necesare restabilirii mediului concurențial, se acordă accesul la informații confidențiale, se soluționează plângerile formulate în baza dispozițiilor prezentei legi, precum și cererile și notificările privind concentrările economice.

(5) Avizele sunt formulate, recomandările și propunerile sunt făcute, punctele de vedere sunt formulate, rapoartele sunt elaborate și comunicate, după caz, publicate, potrivit dispozițiilor prezentei legi.

Art. 27. — (1) Proiectele de regulamente și instrucțiuni, precum și modificările acestora necesită avizul Consiliului Legislativ, după care sunt adoptate în Plenul Consiliului Concurenței și puse în aplicare prin ordin al președintelui Consiliului Concurenței.

(2) Reglementările Consiliului Concurenței pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 28. — Consiliul Concurenței va comunica punctul său de vedere asupra oricărui aspect în domeniul politicii concurențiale, la cererea:

a) Administrației Prezidențiale și Guvernului României;
b) comisiilor parlamentare, senatorilor și deputaților;
c) autorităților și instituțiilor administrației publice centrale și locale;

d) organizațiilor profesionale și patronale în măsura în care acestea au atribuții legale de reglementare a domeniilor în care activează;

e) organizațiilor pentru protecția consumatorilor;

f) instanțelor judecătorești și parchetelor.

Art. 29. — (1) Cu privire la politica de privatizare, respectiv politicile de ramură sau sectoriale, Consiliul Concurenței va consulta ministerele de resort și alte organe ale administrației publice centrale sau locale, precum și organizațiile patronale în cauză.

(2) Organele și organizațiile prevăzute la alin. (1) vor trimite Consiliului Concurenței punctul lor de vedere în termen de 30 de zile de la solicitare. Acest punct de vedere va fi atașat la raportul asupra cazului analizat.

(3) În îndeplinirea atribuțiilor sale Consiliul Concurenței se va consulta cu organele administrației publice centrale sau locale și va solicita informații și asistență din partea acestora.

Art. 30. — (1) Consiliul Concurenței întocmește anual un raport privind activitatea sa și modul în care operatorii economici și autoritățile publice respectă regulile concurenței, potrivit prezentei legi.

(2) Raportul se adoptă în Plenul Consiliului Concurenței și se dă publicității.

Art. 31. — (1) Prin prezenta lege se instituie următoarea taxă: taxa de autorizare a concentrărilor economice, care se plătește în cazul emiterii unei decizii de autorizare potrivit prevederilor art. 45 alin. (2) și alin. (4) lit. b) și c).

(2) Taxa de autorizare a concentrării economice se stabilește între 10.000 euro și 25.000 euro, prin instrucțiuni ale Consiliului Concurenței. Echivalentul în lei al taxei de autorizare se calculează la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil pentru ultima zi a exercițiului financiar din anul anterior emiterii deciziei de autorizare a concentrării economice.

(3) Sumele provenind din plata taxei prevăzute la alin. (1) se varsă la bugetul de stat în termen și conform procedurilor stabilite de reglementările fiscale.

CAPITOLUL V

Procedura de examinare preliminară, de investigare și de luare a deciziilor

Art. 32. — (1) Descoperirea și investigarea încălcărilor prevederilor prezentei legi, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene incumbă Consiliului Concurenței care acționează prin inspectorii de concurență.

(2) În cazul infracțiunii prevăzute la art. 63 alin. (1), personalul desemnat în condițiile alin. (1) va putea efectua numai actele stabilite prin art. 61 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 33. — Consiliul Concurenței, potrivit atribuțiilor sale, dispune efectuarea de investigații, dacă există suficient temei de fapt și de drept:

a) din oficiu;

b) la plângerea unei persoane fizice sau juridice afectate în mod real și direct prin încălcarea prevederilor art. 5, 6, 8 și 13 din prezenta lege, precum și a art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Art. 34. — (1) În vederea analizării plângerilor formulate potrivit art. 33 lit. b) și a notificărilor privind concentrările economice, precum și în exercitarea atribuțiilor prevăzute la art. 25 alin. (1), inspectorii de concurență, indicând temeiul legal, scopul, termenele, precum și sancțiunile prevăzute, după caz, la art. 51 lit. a) și b), art. 52 alin. (1) lit. a) și alin. (2) și art. 57 alin. (1) lit. e), pot solicita informațiile și documentele care le sunt necesare:

a) întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi;

b) autorităților și instituțiilor administrației publice centrale și locale.

(2) În realizarea procedurii de examinare preliminară, necesară în vederea exercitării din oficiu a atribuțiilor prevăzute la art. 25 alin. (1) lit. a) și g), inspectorii de concurență, indicând temeiul legal, scopul, termenele, precum și sancțiunile prevăzute la art. 51 lit. c) sau, după caz, la art. 52 alin. (1) lit. b), pot solicita întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi, precum și autorităților și instituțiilor administrației publice centrale și locale orice informații și documente necesare.

(3) În scopul aplicării prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, documentele și informațiile prevăzute la alin. (1) și (2) pot fi solicitate de Consiliul Concurenței, la cererea Comisiei Europene și a autorităților de concurență din statele membre ale Uniunii Europene.

(4) Inspectorii de concurență, primind acces la documentele, datele și informațiile prevăzute la alin. (1), (2) și (3), sunt ținuti la respectarea strictă a caracterului de secret de stat sau secret de serviciu atribuit legal respectivelor documente, date și informații.

(5) Informațiile colectate potrivit prevederilor alin. (1)—(3), art. 35 și art. 36 pot fi folosite doar pentru scopul aplicării legislației în domeniul concurenței. Consiliul Concurenței va putea sesiza și alte instituții sau autorități publice în condițiile în care sunt descoperite aspecte care țin de competența acestora.

Art. 35. — În scopul îndeplinirii atribuțiilor legale, Consiliul Concurenței poate să ia declarații de la orice persoană fizică sau de la reprezentantul legal al persoanei juridice, care consimte să dea astfel de declarații.

Art. 36. — (1) Pentru investigarea încălcării prevederilor prezentei legi, inspectorii de concurență sunt abilitați cu puteri de inspecție, cu excepția inspectorilor debutanți, și au următoarele puteri de inspecție:

a) să intre în spațiile, terenurile sau mijloacele de transport pe care întreprinderile ori asociațiile de întreprinderi le dețin legal;

b) să examineze orice documente, registre, acte financiar-contabile și comerciale sau alte evidențe legate de activitatea întreprinderii sau asociațiilor de întreprinderi, indiferent de locul în care sunt depozitate și de suportul fizic sau electronic pe care sunt păstrate;

c) să ceară oricărui reprezentant sau membru al personalului întreprinderii sau asociației de întreprinderi explicații cu privire la faptele sau documentele legate de obiectul și scopul inspecției și să consemneze sau să înregistreze răspunsurile acestora;

d) să ridice sau să obțină în orice formă copii ori extrase din orice documente, registre, acte financiar-contabile și comerciale sau din alte evidențe legate de activitatea întreprinderii sau asociației de întreprinderi;

e) să sigileze orice amplasament destinat activităților întreprinderii sau asociației de întreprinderi și orice documente, registre, acte financiar-contabile și comerciale sau alte evidențe legate de activitatea întreprinderii sau asociației de întreprinderi, pe durata și în măsura necesară inspecției.

(2) Inspectorii de concurență cu puteri de inspecție vor proceda la actele prevăzute la alin. (1) numai dacă există indicii că pot fi găsite documente sau pot fi obținute informații considerate necesare pentru îndeplinirea misiunii lor, iar rezultatul acestora va fi consemnat într-un proces-verbal de constatare și inventariere.

(3) Inspectorii de concurență cu puteri de inspecție pot face inspecții inopinate și pot solicita orice fel de informații sau justificări legate de îndeplinirea misiunii, atât la fața locului, cât și la convocare la sediul Consiliului Concurenței.

(4) Inspectorii de concurență sunt abilitați cu puteri de inspecție prin ordin al președintelui Consiliului Concurenței. O copie certificată a acestui ordin este înmănată întreprinderii sau asociației de întreprinderi supuse inspecției dispuse cu respectarea dispozițiilor alin. (2).

(5) Consiliul Concurenței desfășoară inspecții la solicitarea Comisiei Europene sau a unei alte autorități de concurență a unui stat membru, potrivit prevederilor art. 22 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1/2003 și ale art. 12 din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 139/2004, în baza ordinului de inspecție emis de președintele Consiliului Concurenței.

(6) Ordinul de inspecție va indica obiectul și scopul inspecției, stabilește data la care începe și arată sancțiunile prevăzute la art. 51 și 57, precum și dreptul de a ataca ordinul la Curtea de

Apel București, Secția contencios administrativ și fiscal, în termen de 15 zile de la comunicare, prin derogare de la Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. Hotărârea curții de apel este supusă recursului, care se declară în termen de 5 zile de la comunicare. Instanțele vor soluționa cauza de urgență și cu precădere.

(7) La solicitarea Consiliului Concurenței, în ipoteza în care poate exista o opoziție la desfășurarea inspecției, organele de poliție sunt obligate să însoțească și să asigure sprijinul necesar echipelor de inspecție, în exercitarea puterilor de inspecție.

(8) Comunicările dintre întreprinderea sau asociația de întreprinderi investigate și avocatul acestora, realizate în cadrul și în scopul exclusiv al exercitării dreptului la apărare al întreprinderii, respectiv după deschiderea procedurii administrative în baza prezentei legi ori anterior deschiderii procedurii administrative, cu condiția ca aceste comunicări să aibă legătură cu obiectul procedurii, nu pot fi ridicate ori folosite ca probă în cursul procedurilor desfășurate de Consiliul Concurenței. Nu pot fi ridicate ori folosite ca probă documentele pregătitoare întocmite de întreprinderea sau asociația de întreprinderi investigate în scopul exclusiv al exercitării dreptului la apărare.

(9) Atunci când întreprinderile nu dovedesc caracterul protejat al unei comunicări, pentru ca aceasta să cadă sub incidența alin. (8), inspectorii de concurență care desfășoară inspecția vor sigila și vor ridica comunicarea în cauză, în dublu exemplar.

(10) Președintele Consiliului Concurenței va decide, de urgență, pe baza probelor și argumentelor prezentate. În condițiile în care președintele Consiliului Concurenței decide să respingă caracterul protejat al comunicării, desigilarea documentului poate avea loc doar după expirarea termenului în care decizia poate fi contestată, potrivit prevederilor alin. (11), sau, în cazul în care decizia este contestată, după ce hotărârea instanței devine definitivă.

(11) Decizia președintelui Consiliului Concurenței cu privire la caracterul protejat al comunicării poate fi atacată în contencios administrativ la Curtea de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare, prin derogare de la Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. Hotărârea curții de apel este supusă recursului, care se declară în termen de 5 zile de la comunicare. Instanțele vor soluționa cauza de urgență și cu precădere.

(12) Exercițarea puterilor de inspecție se face în conformitate cu regulamentul privind organizarea, funcționarea și procedura Consiliului Concurenței*).

Art. 37. — În baza autorizării judiciare date prin încheiere, conform art. 38, inspectorul de concurență poate efectua inspecții, în spațiile prevăzute la art. 36, precum și în orice alte spații, inclusiv domiciliul, terenurile sau mijloacele de transport aparținând conducătorilor, administratorilor, directorilor și altor angajați ai operatorilor economici sau asociațiilor de operatori economici supuși investigației.

Art. 38. — (1) Inspectorii de concurență pot proceda la inspecții, potrivit prevederilor art. 37, doar în baza unui ordin emis de către președintele Consiliului Concurenței și cu autorizarea judiciară dată prin încheiere de către președintele Curții de Apel București sau de către un judecător delegat de acesta. O copie certificată a ordinului de inspecție și a autorizației judiciare se comunică obligatoriu persoanei supuse inspecției înainte de începerea acesteia.

(2) Cererea de autorizare se judecă în camera de consiliu, fără citarea părților. Judecătorul se pronunță asupra cererii de autorizare în termen de cel mult 48 de ore de la data înregistrării

cererii. Încheierea se motivează și se comunică Consiliului Concurenței în termen de cel mult 48 de ore de la pronunțare.

(3) În cazul în care inspecția trebuie desfășurată simultan în mai multe spații dintre cele prevăzute la art. 37, Consiliul Concurenței va introduce o singură cerere, instanța pronunțându-se printr-o încheiere în care se vor indica spațiile în care urmează să se desfășoare inspecția.

(4) Cererea de autorizare trebuie să cuprindă toate informațiile de natură să justifice inspecția, iar judecătorul sesizat este ținut să verifice dacă cererea este întemeiată.

(5) Oricare ar fi împrejurările, inspecția se desfășoară între orele 8,00 și 18,00 și trebuie efectuată în prezența persoanei la care se efectuează inspecția sau a reprezentantului său. Inspecția poate continua și după ora 18,00 numai cu acordul persoanei la care se efectuează inspecția sau a reprezentantului său.

(6) Inventarele și punerile de sigilii se fac conform dispozițiilor Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare.

(7) Încheierea prevăzută la alin. (1) poate fi atacată cu contestație la Înalta Curte de Casație și Justiție, în termen de 48 de ore. Termenul în care poate fi atacată încheierea pentru Consiliul Concurenței curge de la momentul comunicării acesteia, potrivit prevederilor alin. (2). În ceea ce privește persoana supusă inspecției, termenul în care poate fi atacată încheierea curge de la momentul comunicării acesteia, potrivit prevederilor alin. (1). Contestația nu este suspensivă de executare.

(8) Președintele Curții de Apel București sau judecătorul delegat de acesta are competența să emită autorizația judiciară prevăzută la art. 21 alin. (3) din Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1/2003.

Art. 39. — (1) La primirea unei plângeri privind o practică anticoncurențială, Consiliul Concurenței examinează dacă aceasta prezintă suficient temei de fapt și de drept pentru a justifica dispunerea pornirii unei investigații.

(2) Dacă plângerea nu prezintă suficiente temeiuri pentru a justifica pornirea unei investigații, Consiliul Concurenței o respinge, comunicând autorului decizia, în scris, cu precizarea motivelor, în termen de 60 de zile de la data la care acestuia i se confirmă faptul că plângerea este completă și îndeplinește toate condițiile, stabilite potrivit prevederilor alin. (4). Respingerea unei plângeri se face prin decizie a Consiliului Concurenței după ce i s-a dat posibilitatea autorului plângerii să își prezinte punctul de vedere față de motivele pentru care autoritatea de concurență intenționează să respingă plângerea.

(3) Decizia de respingere a plângerii poate fi atacată la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicare.

(4) Consiliul Concurenței va stabili, prin regulament, condițiile pe care o solicitare ce i-a fost adresată trebuie să le îndeplinească pentru a putea fi calificată ca plângere, precum și procedura aplicabilă soluționării acesteia.

(5) În cazul în care plângerea înaintată nu cade sub incidența prezentei legi, Consiliul Concurenței va răspunde, în scris, în termen de 30 de zile de la înregistrarea plângerii.

Art. 40. — (1) De câte ori dispune pornirea unei investigații, președintele Consiliului Concurenței desemnează un raportor, responsabil pentru întocmirea raportului asupra investigației, comunicarea lui părților în cauză, primirea observațiilor și prezentarea raportului în Plenul Consiliului Concurenței, dacă este cazul.

(2) Raportorul desemnat instrumentează toate actele procedurii de investigație, propunând Consiliului Concurenței dispunerea măsurilor care sunt de competența acestuia.

* A se vedea Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 101/2012 privind punerea în aplicare a Regulamentului de organizare, funcționare și procedură al Consiliului Concurenței, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 14 februarie 2012, cu modificările ulterioare.

Art. 41. — (1) În situația în care, în urma declanșării unei investigații din oficiu, se constată că aceasta nu a condus la descoperirea unor dovezi suficiente privind încălcarea legii, care să justifice impunerea de măsuri sau sancțiuni de către Consiliul Concurenței, acesta, prin ordin al președintelui, va putea închide investigația și va informa de îndată părțile implicate.

(2) În situația în care investigația a fost declanșată ca urmare a unei plângeri și se constată că aceasta nu a condus la descoperirea unor dovezi suficiente privind încălcarea legii, care să justifice impunerea de măsuri sau sancțiuni de către Consiliul Concurenței, închiderea investigației se va face prin decizie a Plenului Consiliului Concurenței, în urma audierii părților implicate dacă autorul plângerii solicită acest lucru.

Art. 42. — (1) Cu excepția situației prevăzute la art. 41 alin. (1), în orice procedură de investigație, Consiliul Concurenței acordă întreprinderilor participante la înțelegere, decizia luată de asociații de întreprinderi, practica concertată, abuzul de poziție dominantă sau la concentrarea economică, ce formează obiect al investigației, ocazia de a-și exprima în scris observațiile cu privire la conținutul raportului de investigație. În observațiile scrise, destinatarii raportului de investigație pot solicita organizarea de audieri de către Consiliul Concurenței. Atunci când apreciază că este util pentru stabilirea adevărului în cauza investigată, Consiliul Concurenței poate organiza audieri și în lipsa unei solicitări din partea destinatarilor raportului de investigație. Data până la care trebuie trimise observațiile, respectiv data audierii, după caz, sunt fixate de președintele Consiliului Concurenței.

(2) Președintele Consiliului Concurenței poate desemna experți și poate admite audierea autorului plângerii, la solicitarea acestuia, precum și a oricărei persoane fizice sau juridice care declară că deține date și informații relevante pentru stabilirea adevărului în cauza investigată.

(3) Neprezentarea sau renunțarea la audiere, precum și refuzul oricărei depoziții sau declarații nu constituie impedimente pentru continuarea procedurii de investigație.

Art. 43. — (1) O copie a raportului va fi transmisă spre luare la cunoștință persoanelor supuse investigației, acordându-le acestora un termen de minimum 30 de zile în care să își formuleze observațiile. Persoanelor a căror audiere a fost admisă potrivit prevederilor art. 42 alin. (2) li se va trimite copia raportului numai la cerere și dacă președintele Consiliului Concurenței apreciază că este util în interesul investigației.

(2) Președintele Consiliului Concurenței va permite părților în cauză consultarea dosarului și obținerea, contra cost, de copii și extrase ale actelor procedurii de investigație.

(3) Dreptul de acces la dosar nu se extinde asupra secretelor de afaceri, altor informații confidențiale și nici asupra documentelor interne ale Consiliului Concurenței, ale Comisiei Europene sau ale autorităților de concurență ale statelor membre ale Uniunii Europene. Dreptul de acces la dosar nu se extinde nici asupra corespondenței dintre Consiliul Concurenței și Comisia Europeană sau autoritățile de concurență ale statelor membre sau dintre acestea din urmă atunci când corespondența este inclusă în dosarul Consiliului Concurenței.

(4) Documentele, datele și informațiile din dosarul cauzei care sunt confidențiale nu sunt accesibile pentru consultare ori obținere de copii sau extrase decât prin ordin al președintelui Consiliului Concurenței. Ordinul președintelui Consiliului Concurenței poate fi atacat la Curtea de Apel București — Secția contencios administrativ, în termen de 15 zile de la comunicarea către părțile interesate. Hotărârea curții de apel este supusă recursului, care poate fi declarat în termen de 5 zile de la comunicare. Instanțele vor proceda la judecarea cauzei de urgență și cu precădere.

(5) Atacarea ordinului președintelui Consiliului Concurenței suspendă procedura în fața autorității de concurență până la

soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, potrivit prevederilor alin. (4).

(6) Nicio dispoziție din prezenta lege nu interzice dreptul Consiliului Concurenței de a dezvălui și utiliza informațiile necesare pentru a dovedi o încălcare a art. 5 și 6 din prezenta lege, precum și a art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

(7) În cazul unei proceduri de investigație având ca obiect o concentrare economică, dispozițiile prezentului articol referitoare la consultarea dosarului sunt aplicabile asociațiilor și directorilor executivi ai entităților participante la concentrare, în măsura în care aceștia justifică în cauză un interes legitim.

Art. 44. — (1) Consiliul Concurenței, în cazul investigațiilor declanșate potrivit prevederilor art. 33, poate decide, după caz:

a) să ordone încetarea practicilor anticoncurențiale constatate;

b) să dispună măsuri interimare;

c) să accepte angajamente;

d) să aplice întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi amenzi în condițiile prevăzute la cap. VI;

e) să formuleze recomandări, să impună părților condiții sau alte obligații. În cazul în care Consiliul Concurenței decide potrivit prevederilor lit. a), poate impune orice măsuri corective comportamentale sau structurale care sunt proporționale cu încălcarea comisă și necesare pentru încetarea efectivă a încălcării. Măsurile corective structurale vor fi impuse atunci când nu există o măsură corectivă comportamentală la fel de eficientă sau atunci când o măsură corectivă comportamentală la fel de eficientă ar fi mai oneroasă pentru întreprinderea în cauză decât o măsură corectivă structurală.

(2) Consiliul Concurenței poate decide, de asemenea, că nu există motive pentru a interveni, atunci când, pe baza informațiilor de care dispune, condițiile pentru ca o înțelegere, decizie sau practică concertată să fie interzisă nu sunt îndeplinite.

(3) Consiliul Concurenței, în îndeplinirea atribuției prevăzute la art. 25 alin. (1) lit. e), poate decide să retragă beneficiul exceptării pentru înțelegerile, deciziile asociațiilor de întreprinderi sau practicile concertate cărora li se aplică prevederile unuia dintre regulamentele europene de exceptare pe categorii, atunci când într-o anumită cauză respectivele înțelegeri, decizii sau practici concertate produc efecte incompatibile cu art. 101 alin. (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene pe teritoriul României sau pe o parte a acestuia care prezintă toate caracteristicile unei piețe geografice distincte.

Art. 45. — (1) În termen de 30 de zile de la primirea notificării complete a unei operațiuni de concentrare economică, Consiliul Concurenței va răspunde în scris, printr-o adresă, în cazul în care va ajunge la concluzia că operațiunea de concentrare economică nu cade sub incidența prezentei legi.

(2) În termen de 45 de zile de la primirea notificării complete a unei operațiuni de concentrare economică, Consiliul Concurenței va emite o decizie de neobiecțiune atunci când constată că, deși operațiunea de concentrare economică notificată cade sub incidența prezentei legi:

a) nu există îndoieli serioase privind compatibilitatea cu un mediu concurențial normal; sau

b) îndoielile serioase privind compatibilitatea cu un mediu concurențial normal au fost înlăturate prin angajamentele propuse de părțile implicate și acceptate de Consiliul Concurenței. Autoritatea de concurență poate stabili prin decizie condiții și obligații de natură să asigure respectarea de către părțile implicate a angajamentelor pe care și le-au asumat în scopul realizării compatibilității concentrării cu un mediu concurențial normal.

(3) În termen de 45 de zile de la primirea notificării complete a unei operațiuni de concentrare economică, Consiliul Concurenței va decide deschiderea unei investigații, atunci când constată că operațiunea de concentrare economică notificată cade sub incidența prezentei legi, prezintă îndoieli serioase privind compatibilitatea cu un mediu concurențial normal și acestea nu au putut fi înlăturate potrivit prevederilor alin. (2) lit. b).

(4) În termen de maximum 5 luni de la primirea notificării complete a unei operațiuni de concentrare economică pentru care Consiliul Concurenței a decis deschiderea unei investigații din cauza îndoielilor serioase privind compatibilitatea sa cu un mediu concurențial normal, Consiliul Concurenței:

a) va emite o decizie prin care va declara operațiunea de concentrare economică incompatibilă cu mediul concurențial normal, întrucât ridică obstacole semnificative în calea concurenței efective pe piața românească sau pe o parte substanțială a acesteia, în special ca urmare a creării sau consolidării unei poziții dominante, potrivit prevederilor art. 11;

b) va emite o decizie de autorizare, dacă operațiunea de concentrare economică nu ridică obstacole semnificative în calea concurenței efective pe piața românească sau pe o parte substanțială a acesteia, în special ca urmare a creării sau consolidării unei poziții dominante, potrivit prevederilor art. 11;

c) va emite o decizie de autorizare condiționată, prin care stabilește obligațiile și/sau condițiile destinate să asigure respectarea de către părțile implicate a angajamentelor pe care și le-au asumat în scopul realizării compatibilității concentrării cu un mediu concurențial normal.

(5) În cazul în care Consiliul Concurenței nu ia o decizie în termenele prevăzute la alin. (2)—(4), operațiunea de concentrare economică notificată poate avea loc.

(6) În situația în care notificarea unei operațiuni de concentrare economică necesită completări, termenele prevăzute la alin. (1)—(4) încep să curgă de la data la care părțile au furnizat Consiliului Concurenței toate informațiile solicitate în vederea completării notificării.

(7) Consiliul Concurenței va stabili, prin regulament, categoriile de concentrări economice care pot beneficia de procedura simplificată de analiză.

(8) În cazul investigațiilor și deciziilor adoptate potrivit prevederilor art. 25 alin. (1) lit. a) și b), cu privire la o posibilă încălcare a art. 13, atunci când operațiunea de concentrare economică investigată nu este notificată, Consiliul Concurenței va analiza și va decide, în acest context, și cu privire la compatibilitatea operațiunii cu un mediu concurențial normal.

(9) În situațiile în care o operațiune de preluare a controlului asupra unor întreprinderi sau a unor active prezintă riscuri pentru siguranța națională, Guvernul, la propunerea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, va emite o hotărâre prin care aceasta să fie interzisă, cu respectarea competenței Comisiei Europene în acest domeniu. Consiliul Concurenței va informa Consiliul Suprem de Apărare a Țării în legătură cu operațiunile de concentrare economică care sunt notificate acestuia, susceptibile să fie analizate din punctul de vedere al siguranței naționale.

Art. 46. — (1) În cazul în care Consiliul Concurenței constată că o concentrare economică a fost deja pusă în aplicare și că acea concentrare a fost declarată incompatibilă cu mediul concurențial normal, acesta, prin decizie, poate:

a) să solicite întreprinderilor implicate să dizolve entitatea rezultată din concentrare, în special prin dizolvarea fuziunii sau prin cesionarea tuturor acțiunilor sau activelor dobândite, astfel încât să se restabilească situația existentă anterior punerii în aplicare a concentrării. În cazul în care, prin dizolvarea entității rezultate prin concentrare, nu este posibilă restabilirea situației existente anterior punerii în aplicare a concentrării, Consiliul Concurenței poate adopta orice altă măsură adecvată pentru a restabili, în măsura posibilului, situația anterioară;

b) să dispună orice altă măsură adecvată pentru a se asigura că întreprinderile implicate dizolvă concentrarea sau iau măsurile de restabilire a situației prevăzute în decizia sa.

(2) Consiliul Concurenței poate acționa potrivit alin. (1) lit. a) și b) și atunci când constată că o concentrare economică a fost pusă în aplicare cu încălcarea unei condiții impuse printr-o decizie adoptată potrivit prevederilor art. 45 alin. (4) lit. c).

Art. 47. — (1) Pe durata procedurii de investigație referitoare la posibila săvârșire a unei practici anticoncurențiale, întreprinderile față de care a fost declanșată investigația pot formula propuneri de angajamente, în scopul înlăturării situației care a condus la declanșarea investigației.

(2) Atunci când Consiliul Concurenței intenționează să accepte angajamentele propuse de părți, va publica un rezumat al cazului și conținutul esențial al angajamentelor propuse, asupra cărora terții interesați își pot prezenta observațiile în termenul stabilit de autoritatea de concurență.

(3) Prin decizie, Consiliul Concurenței conferă forță obligatorie angajamentelor propuse de întreprinderi, în măsura în care acestea sunt suficiente pentru protecția concurenței și dacă îndeplinirea lor conduce la înlăturarea situației care a determinat declanșarea investigației. Decizia Consiliului Concurenței poate fi adoptată pe o durată determinată și poate concluziona, fără audierea părților implicate, că nu mai există motive pentru acțiunea autorității de concurență.

(4) În cazul în care Consiliul Concurenței constată că angajamentele nu îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (3), acesta va informa, în scris, întreprinderile cu privire la motivele pentru care angajamentele nu au fost acceptate și va continua procedura de investigație.

(5) În cazul închiderii investigației potrivit prevederilor alin. (3), Consiliul Concurenței poate, la cerere sau din oficiu, să redeschidă procedura de investigație, atunci când:

a) intervine o schimbare esențială privind oricare dintre faptele pe care s-a fundamentat decizia;

b) întreprinderile acționează contrar angajamentelor asumate;

c) decizia a fost fundamentată pe informații incomplete, inexacte sau care induc în eroare, furnizate de părți.

(6) Întreprinderile pot formula propuneri de angajamente și în cazul operațiunilor de concentrare economică în scopul compatibilizării acestora cu un mediu concurențial normal, potrivit prevederilor art. 45. Prevederile alin. (2) și (4) se aplică în mod corespunzător.

(7) Consiliul Concurenței va stabili, prin instrucțiuni, condițiile, criteriile, termenele și procedura pentru acceptarea și evaluarea angajamentelor propuse de părți.

Art. 48. — (1) Consiliul Concurenței poate impune orice măsură interimară pe care o consideră necesară, înainte de emiterea unei decizii potrivit prevederilor art. 44, în caz de urgență determinată de riscul unui prejudiciu grav și ireparabil adus concurenței, în cazul în care constată, la o primă evaluare, existența unor fapte de natură anticoncurențială prohibite expres de lege și care trebuie eliminate fără întârziere.

(2) Înainte de luarea unei măsuri interimare, părțile implicate pot prezenta în scris punctul lor de vedere. La cererea expresă a părților implicate, Consiliul Concurenței va proceda la ascultarea argumentelor acestora în Plen.

(3) O decizie adoptată potrivit prevederilor alin. (1) se aplică pe o durată determinată, ce poate fi reînnoită de Consiliul Concurenței în măsura în care este necesar și adecvat.

(4) Consiliul Concurenței poate impune măsuri interimare adecvate pentru restabilirea sau menținerea condițiilor de concurență efectivă și în cazul în care:

a) concentrarea economică a fost pusă în aplicare cu încălcarea prevederilor art. 13 alin. (6) și (8) și nu a fost încă adoptată o decizie privind compatibilitatea concentrării cu un mediu concurențial normal;

b) concentrarea economică a fost pusă în aplicare cu încălcarea unei condiții sau obligații impuse printr-o decizie adoptată potrivit prevederilor art. 45 alin. (2) lit. b) și alin. (4) lit. c);

c) concentrarea economică a fost deja pusă în aplicare și a fost emisă o decizie prin care operațiunea de concentrare economică a fost declarată incompatibilă cu mediul concurențial normal, potrivit prevederilor art. 45 alin. (4) lit. a).

(5) Consiliul Concurenței va stabili, prin instrucțiuni, condițiile, termenele și procedura pentru adoptarea de măsuri interimare.

Art. 49. — (1) Deciziile adoptate de Consiliul Concurenței în aplicarea prevederilor art. 8, 13, 44 și 45 vor fi comunicate de îndată părților; acestea pot fi atacate în contencios administrativ la Curtea de Apel București în termen de 30 de zile de la comunicare.

(2) Instanța poate dispune, la cerere, suspendarea executării deciziei atacate. În cazul amenzilor, suspendarea se va dispune doar cu condiția plății unei cauțiuni stabilite conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la creanțele bugetare.

(3) Ordinul privind declanșarea unei investigații, prevăzută de lege, se poate ataca numai odată cu decizia prin care se finalizează investigația.

CAPITOLUL VI

Sancțiuni

Art. 50. — Sunt nule de drept orice înțelegeri sau decizii interzise prin art. 5 și 6 din prezenta lege, precum și prin art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, respectiv orice angajamente, convenții ori clauze contractuale raportându-se la o practică anticoncurențială, precum și orice acte care încalcă prevederile art. 8 din prezenta lege.

Art. 51. — Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 0,1% la 1% din cifra de afaceri totală din anul financiar anterior sancționării următoarele fapte, săvârșite cu intenție sau din neglijență de întreprinderi ori asociații de întreprinderi:

a) furnizarea de informații inexacte, incomplete sau care induc în eroare într-o cerere, o confirmare, o notificare sau o completare la aceasta, potrivit prevederilor art. 13;

b) furnizarea de informații inexacte, incomplete sau care induc în eroare ori de documente incomplete sau nefurnizarea informațiilor și documentelor solicitate potrivit prevederilor art. 34 alin. (1) lit. a);

c) furnizarea de informații inexacte sau care induc în eroare, ca răspuns la o solicitare efectuată potrivit prevederilor art. 34 alin. (2);

d) furnizarea de informații, documente, înregistrări și evidențe într-o formă incompletă în timpul inspecțiilor desfășurate potrivit prevederilor art. 36;

e) refuzul de a se supune unei inspecții desfășurate potrivit prevederilor art. 36.

Art. 52. — (1) Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 20.000 lei faptele autorităților și instituțiilor administrației publice centrale și locale constând în:

a) furnizarea cu intenție ori din neglijență de informații inexacte, incomplete sau care induc în eroare ori de documente incomplete sau nefurnizarea informațiilor și documentelor solicitate, potrivit prevederilor art. 34 alin. (1) lit. b);

b) furnizarea cu intenție ori din neglijență de informații inexacte sau care induc în eroare, ca răspuns la o solicitare efectuată potrivit prevederilor art. 34 alin. (2).

(2) Dacă, cu intenție sau din neglijență, nefurnizarea informațiilor solicitate persistă după termenul stabilit de către Consiliul Concurenței, acesta va putea aplica conducătorului instituției ori autorității administrației publice centrale sau locale

o amendă cominatorie de până la 5.000 lei pentru fiecare zi de întârziere.

Art. 53. — (1) Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării următoarele fapte, săvârșite cu intenție sau din neglijență de întreprinderi sau asociații de întreprinderi:

a) încălcarea prevederilor art. 5 și 6 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;

b) nenotificarea unei concentrări economice, potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) și (2), înainte de punerea în aplicare a acesteia, cu excepția cazului în care sunt incidente prevederile art. 13 alin. (7) sau s-a acordat o derogare conform art. 13 alin. (8);

c) realizarea unei operațiuni de concentrare economică cu încălcarea prevederilor art. 13 alin. (6)—(8);

d) punerea în practică a unei operațiuni de concentrare economică, declarată incompatibilă printr-o decizie a Consiliului Concurenței, potrivit prevederilor art. 45 alin. (4) lit. a);

e) neîndeplinirea unei obligații, a unei condiții sau a unei măsuri impuse printr-o decizie luată potrivit prevederilor prezentei legi.

(2) Dacă încălcarea săvârșită de o asociație de întreprinderi privește activitățile membrilor săi, amenda nu poate depăși 10% din suma cifrelor de afaceri totale ale fiecărui membru activ pe piața afectată de încălcarea săvârșită de asociație.

(3) În ceea ce privește contravenția prevăzută la alin. (1) lit. a), constând în încălcarea prevederilor art. 5 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Consiliul Concurenței va stabili, prin instrucțiuni, condițiile și criteriile de aplicare a unei politici de clemență, care poate merge până la absolvire de răspundere pecuniară.

Art. 54. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 51 și 53 alin. (1), în cazul în care cifra de afaceri, realizată în anul financiar anterior sancționării, nu poate fi determinată, va fi luată în considerare cea aferentă anului financiar în care întreprinderea sau asociația de întreprinderi a înregistrat cifra de afaceri, an imediat anterior anului de referință pentru calcularea cifrei de afaceri în vederea aplicării sancțiunii.

(2) Prin excepție de la prevederile art. 51 și art. 53 alin. (1) din prezenta lege și ale art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, în cazul întreprinderii sau asociației de întreprinderi nou-înființate, care nu a înregistrat cifra de afaceri în anul anterior sancționării, aceasta va fi sancționată cu:

a) amendă de la 10.000 lei la 1.000.000 lei, în cazul contravențiilor prevăzute la art. 51;

b) amendă de la 15.000 lei la 2.500.000 lei, în cazul contravențiilor prevăzute la art. 53 alin. (1).

Art. 55. — (1) Individualizarea sancțiunilor prevăzute la art. 51, 52, 53 și 54 se face ținând seama de gravitatea și durata faptei. Prin instrucțiuni adoptate de către Consiliul Concurenței se stabilesc și celelalte elemente în funcție de care se face individualizarea sancțiunilor, precum și gradarea pe tranșe a acestora.

(2) În cazul contravențiilor prevăzute la art. 53 alin. (1), dacă, după primirea raportului de investigație și exercitarea dreptului de acces la dosar, în condițiile art. 43 sau în cadrul audierilor, întreprinderea recunoaște, în mod expres, săvârșirea faptei anticoncurențiale și, acolo unde este cazul, propune remedii care duc la înlăturarea cauzelor încălcării, acest fapt va fi reținut drept circumstanță atenuantă specială sub forma colaborării în cadrul procedurii administrative și va determina diminuarea cuantumului amenzii cu un procent cuprins între 10% și 30% din

nivelul de bază determinat potrivit instrucțiunilor, adoptate potrivit prevederilor alin. (1), inclusiv atunci când acesta este stabilit la minimul prevăzut de lege.

Art. 56. — Dacă în termen de 45 de zile de la notificarea deciziei luate de Consiliul Concurenței, potrivit prevederilor prezentei legi, întreprinderea în cauză nu se conformează măsurilor dispuse, Consiliul Concurenței îi poate aplica amenda maximă prevăzută la art. 53 și 54.

Art. 57. — (1) Consiliul Concurenței poate obliga, prin decizie, întreprinderile sau asociațiile de întreprinderi la plata unor amenzi cominatorii, în sumă de până la 5% din cifra de afaceri zilnică medie din anul financiar anterior sancționării, pentru fiecare zi de întârziere, calculată de la data stabilită prin decizie, pentru a le determina:

a) să înceteze o încălcare a prevederilor art. 5 și 6 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și să respecte măsurile dispuse prin decizia de constatare a încălcării;

b) să respecte o decizie prin care se impun măsuri interimare, potrivit prevederilor art. 48;

c) să respecte un angajament devenit obligatoriu printr-o decizie, luată potrivit prevederilor art. 47 alin. (3);

d) să respecte condițiile și/sau obligațiile impuse printr-o decizie, luată potrivit prevederilor art. 45 alin. (2) lit. b) și alin. (4) lit. c);

e) să furnizeze în mod complet și corect informațiile și documentele care le-au fost cerute potrivit prevederilor art. 34 alin. (1) lit. a);

f) să se supună inspecției prevăzute la art. 36.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1):

a) în cazul în care cifra de afaceri realizată în anul financiar anterior sancționării nu poate fi determinată, va fi luată în considerare cifra de afaceri zilnică medie aferentă anului financiar în care întreprinderea sau asociația de întreprinderi a înregistrat cifra de afaceri, an imediat anterior anului de referință pentru calcularea cifrei de afaceri în vederea aplicării sancțiunii;

b) în cazul întreprinderii sau asociației de întreprinderi nou-înființate, care nu a înregistrat cifra de afaceri în anul anterior sancționării, aceasta va fi sancționată cu amendă de la 500 lei la 10.000 lei, în cazul alin. (1) lit. a)—d), respectiv cu amendă de la 300 lei la 7.000 lei, în cazul alin. (1) lit. e) și f).

Art. 58. — (1) Contravențiile prevăzute în prezenta lege se constată și se sancționează de către Consiliul Concurenței în plen, comisii sau prin inspectorii de concurență.

(2) Sancțiunile pentru contravențiile prevăzute la art. 51 lit. d) și e) se aplică de către inspectorii de concurență.

(3) Sancțiunile pentru contravențiile prevăzute la art. 51 lit. a)—c), art. 52 și art. 53 alin. (1) lit. d) și e), precum și amenziile cominatorii prevăzute la art. 57 se aplică de către comisiile Consiliului Concurenței, prin aceeași decizie prin care se constată săvârșirea contravenției sau incidența art. 57 alin. (1).

(4) Sancțiunile pentru contravențiile prevăzute la art. 53 alin. (1) lit. a)—c) se aplică de către Plenul Consiliului Concurenței sau de comisie, după caz, prin aceeași decizie prin care s-a constatat săvârșirea respectivei contravenții.

(5) Deciziile luate în condițiile alin. (3) și (4) pot fi atacate la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ, în termen de 30 de zile de la comunicare.

Art. 59. — (1) Contravențiilor prevăzute la art. 51 lit. d) și e) li se aplică prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art. 5, 8, 28, 29, 32 și 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Procesele-verbale prin care se aplică sancțiuni, potrivit prevederilor art. 58 alin. (2) și ale Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 117/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 137/2007, pot fi contestate la Judecătoria Sectorului 1 București, în termen de 15 zile de la comunicare. Hotărârea judecătorească se poate ataca cu recurs la Tribunalul București — Secția contencios administrativ, în termen de 15 zile de la comunicare.

Art. 60. — (1) Deciziile emise de către Consiliul Concurenței în aplicarea prezentei legi vor fi comunicate părților în cauză de către Consiliul Concurenței și vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala contravenientului sau a solicitantului, după caz, ori pe pagina de internet a Consiliului Concurenței.

(2) La publicarea deciziilor se va ține seama de interesele legitime ale întreprinderilor în cauză, astfel încât secretul de afaceri să nu fie divulgat.

Art. 61. — (1) Dreptul Consiliului Concurenței de a aplica sancțiuni contravenționale pentru încălcarea prevederilor prezentei legi se prescrie după cum urmează:

a) în termen de 3 ani, în cazul săvârșirii uneia dintre contravențiile prevăzute la art. 51 și 52;

b) în termen de 5 ani, în cazul tuturor celorlalte contravenții prevăzute de prezenta lege.

(2) Prescripția dreptului la acțiune al Consiliului Concurenței începe să curgă de la data săvârșirii încălcării. În cazul încălcărilor ce au caracter de continuitate sau de repetabilitate, prescripția începe să curgă de la data încetării ultimului act sau fapt anticoncurențial în cauză.

Art. 62. — (1) Orice acțiune întreprinsă de către Consiliul Concurenței în scopul unei examinări preliminare sau în scopul declanșării unei investigații în legătură cu o anumită încălcare a legii va întrerupe cursul termenelor de prescripție prevăzute la art. 61. Întreruperea termenului de prescripție va avea efect de la data comunicării acțiunii întreprinse de către Consiliul Concurenței, făcută către cel puțin un operator economic sau o asociație de operatori economici care a participat la săvârșirea încălcării legii.

(2) Acțiunile ce pot fi întreprinse de către Consiliul Concurenței și care întrerup cursul termenului de prescripție includ, în principal, următoarele:

a) solicitări de informații, în scris;

b) ordin al președintelui Consiliului Concurenței de declanșare a unei investigații;

c) începerea procedurilor legale.

(3) Întreruperea termenului de prescripție își produce efectele față de toți operatorii economici sau asociațiile de operatori economici care au participat la săvârșirea încălcării legii.

(4) În cazul întreruperii termenului de prescripție, un nou termen, cu o durată similară, începe să curgă de la data la care Consiliul Concurenței a întreprins una dintre acțiunile menționate la alin. (2). Termenul de prescripție va expira cel mai târziu în ziua în care se împlinește perioada egală cu dublul termenului de prescripție, aplicabil pentru săvârșirea încălcării în cauză, în situația în care Consiliul Concurenței nu a impus niciuna dintre sancțiunile prevăzute de prezenta lege.

Art. 63. — (1) Fapta oricărei persoane care exercită funcția de administrator, reprezentant legal ori care exercită în orice alt mod funcții de conducere într-o întreprindere de a concepe sau organiza, cu intenție, vreuna dintre practicile interzise potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) și care nu sunt exceptate potrivit prevederilor art. 5 alin. (2) constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani ori cu amendă și interzicerea unor drepturi.

(2) Nu se pedepsește persoana care, mai înainte de a fi începută urmărirea penală, denunță organelor de urmărire penală participarea sa la comiterea infracțiunii prevăzute la alin. (1), permițând astfel identificarea și tragerea la răspundere penală a celorlalți participanți.

(3) Persoana care a comis infracțiunea prevăzută de alin. (1), iar în timpul urmăririi penale denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit această infracțiune beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.

(4) Dispozițiile alin. (1) și (2) nu se aplică practicii interzise de art. 5 alin. (1) lit. f), când aceasta se realizează prin înțelegere între participanții la o licitație publică pentru a denatura prețul de adjudecare, caz în care se aplică reglementările specifice acestui domeniu.

(5) Instanța judecătorească dispune afișarea sau publicarea hotărârii definitive de condamnare.

Art. 64. — (1) Independent de sancțiunile aplicate potrivit prevederilor prezentei legi, dreptul la acțiune al persoanelor fizice și/sau juridice pentru repararea integrală a prejudiciului cauzat lor printr-o practică anticoncurențială prohibită potrivit prevederilor prezentei legi sau ale art. 101 și/sau 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene rămâne rezervat.

(2) Dacă un bun sau serviciu este achiziționat la un preț excesiv, nu se poate considera că nu s-a produs un prejudiciu datorită faptului că bunul sau serviciul a fost revândut.

(3) Întreprinderea care beneficiază de imunitate la amendă nu răspunde solidar pentru prejudiciile cauzate prin participarea sa la o practică anticoncurențială interzisă la art. 5 din prezenta lege, precum și la art. 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, practică sancționată de autoritatea de concurență.

(4) Atunci când există o decizie a Consiliului Concurenței prin care este sancționată o practică anticoncurențială, în soluționarea cererilor privind acordarea de despăgubiri, instanțele vor putea solicita Consiliului Concurenței documentele din cadrul dosarului care a stat la baza emiterii deciziei. În acest scop, primind aceste documente, instanțele vor asigura respectarea confidențialității informațiilor reprezentând secrete de afaceri, precum și a altor informații calificate drept confidențiale.

(5) Persoanele fizice sau juridice, care se consideră prejudiciate printr-o practică anticoncurențială interzisă de prezenta lege, vor putea formula cerere privind acordarea de despăgubiri în termen de 2 ani de la data la care decizia Consiliului Concurenței, pe care se întemeiază acțiunea în subsidiar, a rămas definitivă ori a fost menținută, în tot sau în parte, printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

(6) Acțiunea în justiție va putea fi intentată pentru consumatori și de către asociațiile de protecția consumatorilor legal înregistrate, precum și de către asociațiile profesionale sau patronale pentru membrii acestora afectați de o practică anticoncurențială, pe baza atribuțiilor acestora și a împuternicirilor primite în acest sens, după caz.

(7) Consiliul Concurenței poate înainta observații instanțelor naționale cu privire la aspecte privind aplicarea prevederilor art. 5 și 6 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în condițiile prevăzute în Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(8) În toate cazurile în care instanțele naționale aplică, în mod direct, prevederile art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, după comunicarea către părți a hotărârii susceptibile de exercitare a unei căi de atac, acestea vor transmite, de îndată, o copie a hotărârii către Comisia Europeană, prin intermediul Consiliului Concurenței.

CAPITOLUL VII

Dispoziții comune și finale

Art. 65. — (1) Cifra de afaceri prevăzută la art. 12 este suma veniturilor realizate din vânzările de produse și/sau din prestările

de servicii realizate de întreprindere în cursul ultimului exercițiu financiar, din care se scad sumele datorate cu titlu de obligații fiscale și valoarea contabilizată a exporturilor efectuate direct sau prin mandat, inclusiv a livrărilor intracomunitare.

(2) Când o operațiune de concentrare economică are loc în modalitatea prevăzută la art. 9 alin. (1) lit. b), prin cumpărare de elemente de activ, din cifra de afaceri stabilită potrivit prevederilor alin. (1) va fi luată în considerare numai suma aferentă activelor constituind obiect al tranzacției.

(3) Dacă, în cursul unei perioade de 2 ani, două sau mai multe tranzacții de felul celor prevăzute la alin. (2) au loc între aceleași persoane fizice și/sau juridice, ele sunt considerate ca o singură operațiune de concentrare economică, realizată la data ultimei tranzacții.

Art. 66. — Cifrele de afaceri prevăzute în prezenta lege sunt înlocuite:

a) pentru instituțiile de credit și alte instituții financiare, cu suma veniturilor, definite prin instrucțiuni adoptate de Consiliul Concurenței, după deducerea impozitelor și a taxelor legate direct de acestea;

b) pentru societățile de asigurări, cu valoarea primelor brute încasate sau de încasat, conform contractelor de asigurări încheiate de către sau în numele societăților de asigurare, inclusiv primele plătite reasuratorilor, după deducerea impozitelor și a taxelor percepute asupra cuantumului primelor individuale de asigurare sau a volumului total al acestora, identificate de către Consiliul Concurenței prin instrucțiuni.

Art. 67. — În scopul aplicării prevederilor art. 12, dar fără a contraveni dispozițiilor art. 65 alin. (2) și (3), dacă vreuna dintre întreprinderile avute în vedere la aplicarea prevederilor art. 12 face parte dintr-un grup de întreprinderi, pentru cifra sa de afaceri se va lua în considerare cifra de afaceri cumulată a respectivului grup, conform situațiilor financiare anuale consolidate.

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2010 privind modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 149/2011, care nu sunt încorporate în forma republicată a Legii nr. 21/1996 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale actelor modificatoare:

„Art. II. — Consiliul Concurenței asigură secretariatul Consiliului pentru aplicarea politicii în domeniul ajutorului de stat, potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 98/2010 privind constituirea Consiliului interministerial «Consiliul pentru aplicarea politicii în domeniul ajutorului de stat».

Art. III. — În toate actele normative în vigoare, cu aplicare în domeniul concurenței, orice referire la «agent economic» se consideră a fi făcută la «întreprindere» sau la «operator economic», după caz.

Art. IV. — (1) Prezenta ordonanță de urgență intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Procedura de examinare a cererilor de certificare a neintervenției și a cererilor de dispensă în cazurile de exceptări individuale ale înțelegerilor, deciziilor luate de asociațiile de întreprinderi sau practicilor concertate aflate în analiza Consiliului Concurenței, pentru care nu s-au emis decizii până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, încetează de drept la această dată.

(3) În ceea ce privește investigațiile deschise anterior de către Consiliul Concurenței, orice procedură nouă întreprinsă de Consiliul Concurenței va fi îndeplinită cu respectarea condițiilor și cerințelor impuse prin dispozițiile nou-intrate în vigoare.”

LEGEA Nr. 141/2010**privind înființarea, organizarea și funcționarea Sistemului Informatic Național de Semnalări și participarea României la Sistemul de Informații Schengen*)****CAPITOLUL I****Dispoziții generale**

Art. 1. — Prezenta lege reglementează înființarea, organizarea și funcționarea Sistemului Informatic Național de Semnalări și asigură cadrul juridic necesar utilizării de către autoritățile române a Sistemului de Informații Schengen.

Art. 2. — În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) *Sistemul Informatic Național de Semnalări*, denumit în continuare *SINS*, — sistemul informatic compatibil cu Sistemul de Informații Schengen de generația a doua, care conține semnalări de interes național și semnalări de interes Schengen introduse de către autoritățile naționale competente;

b) *Sistemul de Informații Schengen*, denumit în continuare *SIS*, — sistemul informatic instituit la nivelul Uniunii Europene și utilizat de statele membre pentru cooperarea, prin schimb de informații, în vederea menținerii ordinii publice și securității naționale pe teritoriile acestora;

c) *copia națională a SIS* — copia completă sau parțială a bazei de date a SIS, accesibilă pentru efectuarea de căutări de către autoritățile naționale competente;

d) *componenta națională a SIS*, denumită în continuare *N.SIS*, — sistemul informatic constituit din SINS și copia națională a bazei de date centrale a SIS, care permite efectuarea de căutări de către autoritățile române;

e) *semnalare* — setul de date introduse în SINS referitoare la persoane sau bunuri cu privire la care au fost dispuse unele măsuri, în condițiile legii, în vederea realizării unui interes public, a respectării regimului liberei circulații a persoanelor și bunurilor sau a asigurării ordinii și siguranței publice și a prevenirii unor amenințări la adresa securității naționale;

f) *semnalare de interes național* — semnalarea introdusă de o autoritate națională competentă în SINS;

g) *semnalare de interes Schengen* — semnalarea transmisă din SINS în SIS;

h) *autorități naționale competente* — autoritățile publice române ale căror drepturi de acces la SINS sunt stabilite potrivit art. 5;

i) *stat membru* — stat care utilizează SIS;

j) *stat asociat* — statele cu care Uniunea Europeană a încheiat acorduri în vederea predării persoanelor pe baza unui mandat de arestare și care prevăd transmiterea unui astfel de mandat prin intermediul SIS;

k) *tranzacție* — orice operație de introducere, modificare, ștergere sau consultare a datelor conținute în N.SIS;

l) *date adiționale* — datele stocate în N.SIS în legătură cu semnalările din N.SIS și care sunt disponibile imediat după identificarea persoanelor ca urmare a căutărilor efectuate în acest sistem;

m) *informații suplimentare* — informațiile care nu sunt stocate în SIS, dar care sunt în legătură cu semnalările din SIS și care urmează să fie transmise în cadrul schimbului de informații suplimentare;

n) *rezultat pozitiv* — rezultatul obținut în urma efectuării unei căutări în N.SIS, concretizat în identificarea unei persoane sau a unui bun care face obiectul unei semnalări;

o) *Biroul SIRENE național* — structura specializată din cadrul Ministerului Afacerilor Interne care asigură realizarea schimbului de informații suplimentare cu birourile SIRENE din celelalte state membre;

p) *reglementări aplicabile la nivelul SIS central* — prevederile cuprinse în actele normative ale Uniunii Europene în baza cărora statele membre cooperează prin intermediul SIS;

q) *Manualul SIRENE* — documentul adoptat la nivelul Uniunii Europene care cuprinde normele pentru schimbul de informații suplimentare între statele membre;

r) *control discret* — obținerea unor date și informații referitoare la persoane sau bunuri cu privire la care a fost introdusă o semnalare în acest scop în SINS sau în SIS, cu ocazia desfășurării de către autoritățile române a controlului la trecerea frontierei de stat ori a altui tip de control polițienesc sau vamal, fără ca persoanele în cauză să fie informate despre existența respectivei semnalări, în scopul comunicării acestora către autoritatea care a introdus semnalarea;

s) *indicator de validitate* — set de informații atașate unei semnalări din SIS care determină neexecutarea acțiunilor în baza semnalării respective sau executarea unor acțiuni alternative prevăzute de lege.

CAPITOLUL II**Sistemul Informatic Național de Semnalări****SECȚIUNEA 1****Înființarea și obiectivul general al SINS**

Art. 3. — (1) Se înființează SINS, cu respectarea protocoalelor și a procedurilor tehnice stabilite pentru SIS de generația a doua, potrivit art. 9 alin. (1) din Decizia 2007/533/JAI a Consiliului din 12 iunie 2007 privind înființarea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen de a doua generație (SIS II), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) nr. L. 205 din 7 august 2007, astfel încât cele două sisteme informatice să fie compatibile.

(2) SINS este destinat să asigure posibilitatea, pentru autoritățile naționale competente, ca prin intermediul unei proceduri automate să efectueze tranzacții cu privire la semnalările pe care le conține, în scopul îndeplinirii atribuțiilor legale.

(3) SINS conține semnalări introduse de către autoritățile naționale competente cu privire la persoane sau bunuri corespunzător tipurilor prevăzute în prezenta lege.

(4) De la data aplicării în totalitate de către România a dispozițiilor acquis-ului Schengen în temeiul deciziei Consiliului emise în acest sens, SINS asigură transmiterea semnalărilor de interes Schengen în SIS.

*) Republicată în temeiul art. 248 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 1 martie 2013, cu modificările ulterioare, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 141/2010 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 498 din 19 iulie 2010.

SECȚIUNEA a 2-a
Gestionarea și utilizarea SINS

Art. 4. — (1) Ministerul Afacerilor Interne, prin Centrul Național SIS, este responsabil cu implementarea, funcționarea, întreținerea și securitatea SINS, precum și cu asigurarea accesului autorităților naționale competente la SINS.

(2) Se înființează Comitetul tehnic, în coordonarea Ministerului Afacerilor Interne, ca organism cu atribuții de analiză și soluționare a problemelor de ordin tehnic ce pot apărea în funcționarea SINS, compus din reprezentanții la nivel de expert din partea autorităților naționale competente care au drept de acces la SINS.

(3) Președintele Comitetului tehnic este șeful Centrului Național SIS.

(4) Comitetul tehnic are următoarele atribuții principale:

a) analizează activitatea de modernizare a sistemelor informatice și de comunicații participante la SINS, în vederea asigurării compatibilității între acestea și SINS;

b) analizează problemele tehnice semnalate de autoritățile naționale competente, apărute în implementarea și funcționarea SINS, și propune modalități de soluționare;

c) asigură informarea autorităților naționale competente cu privire la deciziile luate în cadrul grupurilor de lucru tehnice ale Uniunii Europene în domeniul SIS.

(5) Comitetul tehnic se întrunește trimestrial sau ori de câte ori este nevoie, la convocarea președintelui comitetului.

(6) Secretariatul Comitetului tehnic este asigurat de Centrul Național SIS.

Art. 5. — (1) În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin hotărâre a Guvernului*), la propunerea Ministerului Afacerilor Interne, se stabilesc drepturile de acces la SINS.

(2) Drepturile de acces la SINS pentru introducerea, modificarea și ștergerea se stabilesc, potrivit alin. (1), pentru autoritățile publice române care transmit datele specifice tipurilor de semnalări prevăzute la art. 6 din bazele de date proprii în SINS.

(3) Instituțiile din sistemul judiciar vor avea obligația de a furniza datele specifice tipurilor de semnalări prevăzute la art. 6, atunci când sistemele informatice vor permite transmiterea automată a acestora.

(4) Dreptul de acces la SINS pentru consultarea datelor se stabilește potrivit alin. (1), pentru:

a) autoritățile publice române care au competențe de efectuare a controlului de frontieră, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) nr. L. 105 din 13 aprilie 2006;

b) autoritățile publice române care au competențe de efectuare a controalelor polițienești ori vamale pe teritoriul României sau de coordonare a unor asemenea controale;

c) autoritățile publice române care au competențe în aplicarea legislației privind regimul străinilor în România, inclusiv prin examinarea cererilor de viză și acordarea vizei;

d) autoritățile publice române competente cu eliberarea certificatelor de înmatriculare a vehiculelor pentru semnalările prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1.986/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind accesul la Sistemul de Informații Schengen din a doua generație (SIS II) al serviciilor competente, în statele membre, pentru eliberarea certificatelor de înmatriculare a vehiculelor, publicat în Jurnalul

Oficial al Uniunii Europene (JOUE) nr. L. 381 din 28 decembrie 2006;

e) organele de urmărire penală și instanțele de judecată.

(5) Autoritățile naționale competente utilizează datele cuprinse în semnalările la care au drept de acces, cu respectarea prevederilor art. 49.

SECȚIUNEA a 3-a

Semnalările introduse în SINS

§ 1. Tipurile de semnalări și categoriile de date

Art. 6. — În SINS se introduc următoarele tipuri de semnalări:

a) cu privire la persoane căutate în vederea predării în baza unui mandat european de arestare sau în vederea extrădării;

b) cu privire la persoane dispărute;

c) cu privire la persoane căutate în vederea participării la o procedură judiciară;

d) cu privire la persoane sau bunuri, în scopul efectuării de controale discrete;

e) privind bunuri căutate pentru a fi confiscate sau folosite ca probe în cursul procedurilor penale;

f) privind străinii, în scopul refuzului intrării pe teritoriul statului român sau în scopul executării unei măsuri prin care se interzice șederea pe teritoriul României.

Art. 7. — (1) Semnalările din SINS cu privire la persoane cuprind cel mult următoarele elemente:

a) numele și prenumele, numele dat la naștere și numele anterior, orice pseudonime ce pot fi introduse separat;

b) semnele fizice particulare, obiective și inalterabile;

c) data și locul nașterii;

d) sexul;

e) fotografiile;

f) amprente digitale;

g) cetățenia;

h) mențiunea că persoana vizată este înarmată, violentă sau evadată;

i) motivul semnalării;

j) autoritatea care emite semnalarea;

k) mențiunile cu privire la decizia sau hotărârea care a stat la baza semnalării;

l) măsurile ce trebuie luate;

m) legătura cu alte semnalări;

n) tipul infracțiunii.

(2) Semnalările cu privire la persoane nu pot fi introduse în SINS fără datele prevăzute la alin. (1) lit. a), d), l) și, atunci când este cazul, lit. k).

(3) Atunci când sunt disponibile, se introduc toate datele prevăzute la alin. (1).

(4) Fotografiile și amprente digitale se introduc numai după verificarea îndeplinirii unui standard minim de calitate în conformitate cu caracteristicile stabilite potrivit prevederilor Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului, pentru semnalările prevăzute la art. 6 lit. a)—e), și potrivit prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de Informații Schengen din a doua generație (SIS II), publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) nr. L. 381 din 28 decembrie 2006, pentru semnalările prevăzute la art. 6 lit. f), și sunt folosite doar pentru confirmarea identității unei persoane ca urmare a realizării unui rezultat pozitiv la o semnalare din SINS.

*) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 966/2010 privind drepturile de acces al autorităților publice române la Sistemul Informatic Național de Semnalări, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 21 septembrie 2010.

§ 2. *Semnalări cu privire la persoane căutate în vederea predării în baza unui mandat european de arestare sau în vederea extrădării*

Art. 8. — (1) Semnalările cu privire la persoane căutate în vederea predării în baza unui mandat european de arestare se introduc în SINS, potrivit dispozițiilor referitoare la mandatul european de arestare, prevăzute în Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Semnalările cu privire la persoane căutate în vederea extrădării se introduc în SINS, potrivit dispozițiilor referitoare la mandatul de urmărire internațională în vederea extrădării, prevăzute în Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 9. — În cazul semnalărilor prevăzute la art. 8 alin. (1), în SINS se introduc și următoarele date adiționale:

a) copia mandatului european de arestare;

b) traducerea mandatului european de arestare în una sau mai multe dintre limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene, atunci când este disponibilă.

§ 3. *Semnalări cu privire la persoane dispărute*

Art. 10. — (1) Semnalările prevăzute la art. 6 lit. b) se introduc în SINS, pentru următoarele categorii de persoane:

a) persoane dispărute care trebuie doar localizate;

b) persoane dispărute care, după localizare, trebuie aduse în instituții sau unități sanitare;

c) minori sau persoane puse sub interdicție care, după localizare, trebuie reîntoarse alături de reprezentanții lor legali.

(2) Semnalările cu privire la persoanele dispărute care trebuie doar localizate se introduc în SINS de către autoritățile naționale competente la sesizarea oricărei persoane, dacă în urma verificărilor se constată că sesizarea privind dispariția persoanei respective este întemeiată.

(3) Semnalările cu privire la persoanele dispărute care, după localizare, trebuie aduse în instituții sau unități sanitare se introduc în SINS de către autoritățile naționale competente, la sesizarea instituțiilor ori unităților sanitare, în baza documentelor emise de acestea, prin care se dispune internarea nevoluntară, în cazul persoanelor cu tulburări psihice, sau internarea obligatorie, în cazul persoanelor care suferă de boli transmisibile, ori în baza hotărârii instanței de judecată prin care s-a dispus internarea medicală, dacă, în urma verificărilor, se constată că sesizarea privind dispariția persoanei respective este întemeiată.

(4) Semnalările cu privire la minori sau persoane puse sub interdicție care, după localizare, trebuie reîntoarse alături de reprezentanții lor legali se introduc de către autoritățile naționale competente la sesizarea oricărei persoane, dacă, în urma verificărilor, se constată că sesizarea privind dispariția persoanei respective este întemeiată.

(5) În cuprinsul semnalărilor cu privire la persoane dispărute se menționează măsura ce trebuie luată în cazul identificării persoanei care face obiectul respectivei semnalări.

Art. 11. — (1) În cazul identificării unei persoane majore cu privire la care a fost introdusă în SINS o semnalare din categoria celor prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. a), aceasta este informată despre existența semnalării și i se solicită consimțământul cu privire la transmiterea informațiilor privind adresa la care locuiește către persoana care a sesizat dispariția.

(2) Autoritatea națională competentă care a introdus semnalarea informează persoana care a sesizat dispariția cu privire la locul unde se află persoana în cauză numai dacă aceasta își dă consimțământul. În lipsa consimțământului, persoana care a sesizat dispariția este informată cu privire la faptul că semnalarea a fost ștearsă, deoarece persoana dispărută a fost localizată.

Art. 12. — (1) În cazul identificării unei persoane cu privire la care a fost introdusă în SINS o semnalare din categoria celor prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. b), se informează instituțiile sau unitățile sanitare ce au solicitat introducerea semnalării, solicitându-se și preluarea persoanei în cauză.

(2) În cazul în care persoana nu poate fi preluată imediat, aceasta este internată, la recomandarea direcției de sănătate publică județene sau a municipiului București, în cea mai apropiată instituție ori unitate sanitară ce are capacitatea de a-i acorda un tratament adecvat, până la preluarea sa.

Art. 13. — (1) În cazul identificării unei persoane cu privire la care a fost introdusă în SINS o semnalare din categoria celor prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. c), se informează reprezentantul legal, solicitându-i-se și preluarea acesteia.

(2) În cazul în care nu a fost identificat reprezentantul legal sau persoana nu poate fi preluată imediat de către reprezentantul legal, aceasta este plasată într-o instituție sau unitate sanitară ori într-un serviciu de protecție în condițiile legii, după caz, până la preluarea sa.

§ 4. *Semnalări cu privire la persoane căutate în vederea participării la o procedură judiciară*

Art. 14. — (1) Semnalările cu privire la persoanele căutate în vederea participării la o procedură judiciară se introduc în SINS de către autoritățile naționale competente, la solicitarea organelor de urmărire penală sau a instanței de judecată, pentru următoarele categorii:

a) martorii;

b) persoanele căutate pentru a fi citate în vederea prezentării în fața autorităților judiciare pentru a da declarații în legătură cu faptele pentru care sunt cercetate în cadrul unui proces penal;

c) persoanele cărora urmează să li se comunice o hotărâre judecătorească sau alte documente privind activitățile din cadrul unui proces penal în care sunt cercetate;

d) persoanele căutate în vederea executării unei măsuri educative care implică privarea de libertate.

(2) În cazul identificării unei persoane cu privire la care a fost introdusă în SINS o semnalare din categoria celor prevăzute la alin. (1), se informează persoana în cauză cu privire la existența semnalării, se stabilește adresa la care aceasta locuiește și se comunică această informație organului de urmărire penală sau instanței de judecată care a solicitat introducerea semnalării.

§ 5. *Semnalări cu privire la persoane sau bunuri, în scopul efectuării de controale discrete*

Art. 15. — (1) Semnalările cu privire la persoane sau la vehicule, ambarcațiuni, aeronave și containere, în scopul efectuării de controale discrete, se introduc în SINS de către autoritățile naționale competente, la solicitarea organelor de urmărire penală.

(2) Organele de urmărire penală pot solicita introducerea unei semnalări din categoria celor prevăzute la alin. (1), în scopul prevenirii și combaterii faptelor penale, în următoarele cazuri:

a) atunci când există date și informații potrivit cărora o persoană intenționează să comită sau comite una dintre infracțiunile pentru care se poate emite mandat european de arestare potrivit Legii nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) atunci când, în urma evaluării generale a unei persoane, se stabilesc indicii suficiente pentru a se presupune că acea persoană va mai comite una dintre infracțiunile pentru care se poate emite mandat european de arestare potrivit Legii nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

c) atunci când există date și informații că vehiculul, ambarcațiunea, aeronava sau containerul are legătură cu comiterea uneia dintre infracțiunile pentru care se poate emite

mandat european de arestare potrivit Legii nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Evaluarea generală a unei persoane în cazul prevăzut la alin. (2) lit. b) are în vedere antecedentele penale pentru care nu a intervenit reabilitarea și care privesc săvârșirea unora dintre infracțiunile pentru care se poate emite mandat european de arestare potrivit Legii nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și elementele ce influențează perspectivele reintegrării în societate a persoanei în cauză după executarea pedepsei, după grațiere sau prescrierea executării pedepsei.

Art. 16. — (1) Semnalările cu privire la persoane sau la vehicule, ambarcațiuni, aeronave și containere, în scopul efectuării de controale discrete, se introduc în SINS de către autoritățile naționale competente, la solicitarea organelor de stat cu atribuții în domeniul securității naționale.

(2) Organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale pot solicita introducerea unei semnalări din categoria celor prevăzute la alin. (1), în următoarele cazuri:

a) atunci când există date sau indicii că informațiile prevăzute la art. 17 alin. (1) sunt necesare pentru a preveni o amenințare din partea persoanei vizate sau alte amenințări la adresa securității naționale;

b) atunci când vehiculul, ambarcațiunea, aeronava sau containerul are legătură cu o amenințare la adresa securității naționale.

Art. 17. — (1) Atunci când, cu ocazia desfășurării controlului la trecerea frontierei de stat ori a altui tip de control polițienesc sau vamal, autoritățile competente să efectueze astfel de controale identifică persoane, vehicule, ambarcațiuni, aeronave ori containere cu privire la care a fost introdusă în SINS o semnalare în scopul efectuării de controale discrete, culeg și transmit autorităților naționale competente care au introdus semnalarea cât mai multe dintre următoarele informații:

a) faptul că a fost localizată persoana, vehiculul, ambarcațiunea, aeronava sau containerul;

b) locul, data sau motivul verificării;

c) ruta și destinația călătoriei;

d) persoanele care însoțesc persoanele în cauză sau ocupanții vehiculului, ai ambarcațiunii ori aeronavei despre care se poate presupune, pe baza unui temei rațional, că sunt asociate cu persoanele în cauză;

e) vehiculul, ambarcațiunea, aeronava sau containerul;

f) bunurile transportate;

g) împrejurările în care a fost localizată persoana, vehiculul, ambarcațiunea, aeronava sau containerul.

(2) Procedura pentru culegerea informațiilor prevăzute la alin. (1) este cea stabilită pentru efectuarea controlului cu ocazia căruia sunt identificate persoanele, vehiculele, ambarcațiunile, aeronavele sau containerele cu privire la care a fost introdusă în SINS o semnalare în scopul efectuării de controale discrete.

(3) Cu ocazia culegerii informațiilor prevăzute la alin. (1), persoanelor în cauză nu li se comunică faptul că în SINS există o semnalare în scopul efectuării de controale discrete.

§ 6. *Semnalări privind bunuri căutate pentru a fi confiscate sau folosite ca probe în cursul procedurilor penale*

Art. 18. — (1) Semnalările cu privire la bunuri căutate pentru a fi confiscate sau folosite ca probe în cursul procedurilor penale se introduc în SINS de către autoritățile naționale competente, la solicitarea organelor de urmărire penală sau a instanței de judecată.

(2) Semnalările prevăzute la alin. (1) se introduc cu privire la următoarele bunuri:

a) autovehicule cu o capacitate cilindrică de peste 50 cm³, ambarcațiuni și aeronave;

b) remorci cu o greutate care depășește 750 kg fără încărcătură, caravane, echipamente industriale, motoare exterioare și containere;

c) arme de foc;

d) documente oficiale în alb care au fost furate, utilizate în mod fraudulos sau pierdute;

e) documente de identitate eliberate, de tipul pașapoartelor, cărților de identitate, permiselor de conducere, documentelor care atestă șederea, respectiv rezidența pe teritoriul României și documentelor de călătorie furate, însușite ilegal, pierdute sau anulate;

f) certificate de înmatriculare ale vehiculelor care au fost furate, utilizate în mod fraudulos, pierdute sau anulate;

g) bancnote;

h) valori mobiliare și mijloace de plată, cum ar fi cecuri, cărți de credit, obligațiuni și acțiuni, care au fost furate, însușite ilegal, pierdute sau anulate.

(3) Semnalările cu privire la bunurile prevăzute la alin. (2) lit. d) și e) se introduc în SINS de către autoritățile naționale competente și în baza sesizărilor privind pierderea acestora, primite de la orice persoană interesată, dacă se constată că sesizarea este întemeiată.

(4) Tranzacțiile cu datele prevăzute la alin. (2) se realizează potrivit normelor tehnice stabilite în conformitate cu Decizia 2007/533/JAI a Consiliului.

Art. 19. — În cazul identificării unui bun cu privire la care a fost introdusă în SINS o semnalare din categoria celor prevăzute la art. 18 alin. (1), se informează de îndată organul de urmărire penală sau instanța de judecată care a solicitat introducerea semnalării.

§ 7. *Semnalări privind străinii în scopul refuzului intrării pe teritoriul statului român sau în scopul executării unei măsuri prin care se interzice șederea pe teritoriul României*

Art. 20. — (1) Semnalările privind străinii se introduc de către autoritățile naționale competente în temeiul măsurilor care au ca efect interzicerea intrării pe teritoriul României sau interzicerea șederii pe teritoriul României, dispuse potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Efectuarea de tranzacții în SINS cu semnalările privind străinii în scopul refuzului intrării pe teritoriul statului român sau în scopul executării unei măsuri prin care se interzice șederea pe teritoriul României se realizează de către autoritățile naționale competente, potrivit prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului.

CAPITOLUL III

Participarea României la SIS

SECȚIUNEA 1

Înființarea și obiectivul general al N.SIS

Art. 21. — (1) Se înființează N.SIS, cu respectarea protocoalelor și procedurilor tehnice stabilite pentru SIS de generația a doua, potrivit prevederilor Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului, astfel încât cele două sisteme informatice să fie compatibile.

(2) N.SIS este destinat să asigure posibilitatea pentru autoritățile naționale competente ca, prin intermediul unei proceduri automate, să efectueze tranzacții cu privire la semnalările pe care le conține, în scopul îndeplinirii atribuțiilor legale.

(3) N.SIS conține semnalări introduse de către autoritățile naționale competente sau de către autoritățile competente din statele membre cu privire la persoane ori bunuri, corespunzător

tipurilor prevăzute în reglementările aplicabile la nivelul SIS central.

(4) N.SIS devine operațional de la data aplicării în totalitate de către România a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în temeiul deciziei Consiliului emise în acest sens.

SECȚIUNEA a 2-a

Autorități cu competențe în gestionarea și exploatarea N.SIS

Art. 22. — (1) Ministerul Afacerilor Interne, prin Centrul Național SIS, este responsabil cu implementarea, funcționarea, întreținerea și securitatea N.SIS, cu asigurarea conectării N.SIS la SIS central și managementul copiei naționale a bazei de date centrale a SIS, precum și cu asigurarea accesului autorităților române la N.SIS.

(2) După data la care N.SIS devine operațional, Comitetul tehnic prevăzut la art. 4 alin. (2) are atribuții de analiză și soluționare a problemelor de ordin tehnic ce pot apărea în funcționarea acestuia.

(3) Drepturile de acces la SINS ale autorităților naționale competente se extind și la copia națională a SIS, de la data la care N.SIS devine operațional.

Art. 23. — Biroul SIRENE național are următoarele atribuții principale:

a) asigură schimbul de informații suplimentare potrivit prevederilor cuprinse în Manualul SIRENE;

b) realizează activitățile necesare în vederea adăugării sau ridicării unui indicator de validitate la semnalările din SIS;

c) realizează activități pentru introducerea semnalărilor cu privire la persoane căutate în vederea predării în baza unui mandat european de arestare sau în vederea extrădării;

d) desfășoară activitățile necesare în vederea implementării deciziilor luate la nivelul Uniunii Europene în domeniul de activitate al birourilor SIRENE;

e) realizează statistici privind activitatea sa și le transmite periodic Secretariatului General al Consiliului;

f) coordonează activitatea de verificare a calității informațiilor cuprinse în semnalările din N.SIS, în conformitate cu prevederile Manualului SIRENE;

g) transmite autorității competente de la nivelul SIS central lista autorităților naționale competente, precum și orice modificare ulterioară a acesteia;

h) asigură organizarea și desfășurarea misiunilor de predare/preluare sau extrădare a persoanelor arestate, în baza mandatului european de arestare ori a mandatului de urmărire internațională emis de autoritățile judiciare române, ulterior realizării unui rezultat pozitiv, în colaborare cu autoritățile naționale competente.

Art. 24. — (1) Biroul SIRENE național asigură realizarea schimbului de informații suplimentare prin intermediul infrastructurii de comunicații aferente SIS sau, atunci când aceasta nu este accesibilă, prin alte mijloace tehnice, securizate în mod corespunzător pentru schimbul de informații suplimentare, în următoarele situații:

a) atunci când este necesar ca autoritățile naționale competente și autoritățile din celelalte state membre să se consulte sau să se informeze reciproc la introducerea unei semnalări în SIS;

b) ca urmare a realizării unui rezultat pozitiv pentru a permite luarea unei măsuri adecvate;

c) în cazul în care măsura necesară corespunzătoare unei semnalări din SIS nu poate fi luată;

d) atunci când se analizează calitatea datelor din conținutul semnalărilor din SIS;

e) atunci când se analizează compatibilitatea și prioritatea unor semnalări;

f) atunci când se analizează exercitarea dreptului de acces.

(2) Autoritățile române utilizează informațiile suplimentare numai în scopul în care le-au fost transmise de către autoritățile celorlalte state membre.

(3) Răspunsul la solicitările de informații suplimentare formulate de către autoritățile altor state membre se transmite de către autoritatea națională competentă care a introdus semnalarea în cauză, prin intermediul Biroului SIRENE național, cât mai repede posibil, dar nu mai târziu de 12 ore.

(4) Autoritățile române care au solicitat autorităților naționale competente introducerea unor semnalări în SIS transmit informațiile suplimentare solicitate de către autoritățile altor state membre în legătură cu respectivele semnalări în cel mai scurt timp, astfel încât termenul prevăzut la alin. (3) să poată fi respectat.

SECȚIUNEA a 3-a

Semnalările introduse în SIS

§ 1. Transmiterea semnalărilor în SIS

Art. 25. — (1) Autoritatea națională competentă care a introdus o semnalare în SINS dispune transmiterea acelei semnalări în SIS în cazul în care, în urma verificărilor, se obțin date și informații din care rezultă necesitatea căutării persoanelor sau bunurilor în spațiul Schengen.

(2) În cazul semnalărilor din SINS cu privire la persoane sau bunuri în scopul efectuării de controale discrete, transmiterea în SIS se face numai la solicitarea organelor de urmărire penală sau a organelor de stat cu atribuții în domeniul securității naționale.

(3) Semnalările cu privire la minori sau persoane puse sub interdicție, introduse în SINS, se transmit direct în SIS de la data la care N.SIS devine operațional.

(4) Semnalările privind străinii, introduse în SINS în scopul refuzului intrării pe teritoriul statului român sau în scopul executării unei măsuri prin care se interzice șederea pe teritoriul României, se transmit direct în SIS de la data la care N.SIS devine operațional.

§ 2. Semnalări cu privire la persoane căutate în vederea predării în baza unui mandat european de arestare sau în vederea extrădării

Art. 26. — După transmiterea în SIS a unei semnalări din categoria celor prevăzute la art. 8 alin. (1), Biroul SIRENE național informează, în cadrul schimbului de informații suplimentare, birourile SIRENE din celelalte state membre cu privire la introducerea semnalării și comunică acestora informațiile prevăzute la art. 86 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul schimbului de informații suplimentare.

Art. 27. — (1) După transmiterea în SIS a unei semnalări din categoria celor prevăzute la art. 8 alin. (2), Biroul SIRENE național informează, în cadrul schimbului de informații suplimentare, birourile SIRENE din celelalte state membre cu privire la introducerea semnalării și comunică acestora informațiile prevăzute la art. 29 alin. (1) din Decizia 2007/533/JAI a Consiliului.

(2) Biroul SIRENE național nu comunică birourilor SIRENE din celelalte state membre informațiile prevăzute la alin. (1) dacă a transmis anterior, cu privire la aceeași persoană, informațiile prevăzute la art. 9 sau cele prevăzute la art. 86 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, iar acestea sunt suficiente pentru executarea acțiunilor în baza semnalării de către autoritățile celorlalte state membre.

Art. 28. — (1) După primirea la Biroul SIRENE național a comunicării referitoare la introducerea în SIS de către un alt stat membru a unei semnalări cu privire la persoane căutate în vederea predării în baza unui mandat european de arestare sau în vederea extrădării, procurorul sau judecătorul detașat în

cadru Biroului SIRENE național verifică dacă arestarea în baza acelei semnalări este compatibilă cu legislația națională, cu obligațiile asumate de România prin documente juridice de cooperare internațională sau cu interesele naționale vitale și solicită Biroului SIRENE național întreprinderea demersurilor necesare pentru adăugarea unui indicator de validitate, atunci când constată incompatibilitatea.

(2) În vederea realizării atribuțiilor prevăzute la alin. (1), Ministerul Afacerilor Interne solicită Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii, detașarea procurorului sau judecătorului în cadrul Biroului SIRENE național.

(3) Autoritatea judiciară română de executare a mandatului european de arestare solicită Biroului SIRENE național întreprinderea demersurilor necesare pentru adăugarea unui indicator de validitate la semnalarea din SIS introdusă de alt stat membru în baza unui mandat european de arestare pe care autoritatea judiciară respectivă refuză să îl execute în temeiul art. 98 din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Autoritatea judiciară română care ar fi competentă să dispună cu privire la executarea unui mandat european de arestare, la sesizarea procurorului, solicită Biroului SIRENE național întreprinderea demersurilor necesare pentru adăugarea unui indicator de validitate la semnalarea introdusă în SIS de către un alt stat membru în baza unui mandat european de arestare pe care ar refuza să îl execute, în temeiul art. 98 din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă persoana în cauză ar fi găsită.

(5) Biroul SIRENE național colaborează cu Biroul SIRENE din statul membru care a introdus semnalarea prevăzută la alin. (1), (3) sau (4), în vederea adăugării unui indicator de validitate pentru ca arestarea să nu se efectueze de către autoritățile române.

(6) Semnalările introduse de celelalte state membre privind persoane căutate în vederea predării în baza unui mandat european de arestare sau în vederea extrădării, care au atașat indicatorul de validitate prevăzut la alin. (5), nu constituie temei pentru arestarea persoanei în cauză de către autoritățile române, ci doar pentru comunicarea locului unde se află aceasta.

(7) Semnalările cu privire la persoane căutate în vederea extrădării, introduse de celelalte state membre, constituie temei doar pentru comunicarea locului unde se află persoana cu privire la care a fost introdusă semnalarea până în momentul în care se dispune arestarea provizorie în vederea extrădării potrivit prevederilor art. 43 din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(8) La solicitarea întemeiată a autorităților competente ale statului membru care a introdus semnalarea ce are atașat indicatorul de validitate prevăzut la alin. (5), în cazuri urgente și grave, autoritatea judiciară română competentă să dispună cu privire la executarea mandatului european de arestare sau a cererii de extrădare dispune retragerea indicatorului de validitate și arestarea persoanei în cauză în vederea predării ori arestarea provizorie în vederea extrădării.

Art. 29. — (1) La primirea unei solicitări din partea Biroului SIRENE al altui stat membru privind adăugarea unui indicator de validitate la o semnalare cu privire la persoane căutate în vederea predării în baza unui mandat european de arestare ori în vederea extrădării, Biroul SIRENE național adaugă indicatorul de validitate solicitat și informează de îndată autoritatea judiciară română care a emis mandatul european de arestare sau mandatul de urmărire internațională în vederea extrădării ce stă la baza introducerii respectivei semnalări.

(2) Autoritatea judiciară română care a emis mandatul european de arestare sau mandatul de urmărire internațională ce stă la baza introducerii semnalării transmite, prin intermediul

Biroului SIRENE național, în cazuri urgente și grave, o solicitare motivată pentru ridicarea indicatorului de validitate adăugat potrivit alin. (1).

Art. 30. — (1) Semnalările introduse în SIS în baza art. 26 din Decizia 2007/533/JAI a Consiliului de către statele asociate echivalează cu semnalările cu privire la persoane căutate în vederea predării în baza unui mandat european de arestare.

(2) Mandatele de arestare emise de statele asociate, transmise prin intermediul SIS, echivalează cu mandatele europene de arestare.

§ 3. Semnalări cu privire la persoane dispărute

Art. 31. — (1) În cazul primirii unei comunicări referitoare la localizarea pe teritoriul altui stat membru a unei persoane majore cu privire la care a fost transmisă în SIS o semnalare din categoria celor prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. a), autoritatea națională competentă care a introdus semnalarea informează persoana care a sesizat dispariția cu privire la locul unde se află persoana respectivă numai dacă aceasta își dă consimțământul. În lipsa consimțământului, persoana care a sesizat dispariția este informată cu privire la faptul că semnalarea a fost ștearsă, deoarece persoana dispărută a fost localizată.

(2) În cazul primirii unei comunicări referitoare la localizarea pe teritoriul altui stat membru a unei persoane cu privire la care a fost transmisă în SIS o semnalare din categoria celor prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. b), autoritatea națională competentă care a introdus semnalarea, în colaborare cu instituțiile sau unitățile sanitare care au sesizat dispariția, întreprind toate demersurile necesare pentru preluarea persoanei în cauză.

(3) În cazul primirii unei comunicări referitoare la localizarea pe teritoriul altui stat membru a unei persoane cu privire la care a fost transmisă în SIS o semnalare din categoria celor prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. c), autoritățile române întreprind toate demersurile necesare pentru reîntoarcerea acesteia alături de reprezentanții ei legali.

Art. 32. — (1) În cazul identificării pe teritoriul României a unei persoane majore cu privire la care a fost introdusă în SIS de către un alt stat membru o semnalare cu privire la dispariția sa, aceasta este informată despre existența semnalării și i se solicită consimțământul cu privire la transmiterea informațiilor privind adresa la care locuiește către persoana care a sesizat dispariția.

(2) Informațiile privind persoana localizată și cele privind consimțământul acesteia se transmit statului membru care a introdus semnalarea prin intermediul Biroului SIRENE național.

Art. 33. — (1) În cazul identificării pe teritoriul României a unei persoane cu privire la care a fost introdusă în SIS de către un alt stat membru o semnalare cu privire la dispariția și necesitatea punerii sale sub protecție, aceasta este internată, la recomandarea direcției de sănătate publică județene sau a municipiului București, într-o instituție sau unitate sanitară ce are capacitatea de a-i acorda un tratament adecvat, până la preluarea sa de către autoritățile statului care a introdus semnalarea.

(2) Informațiile privind locul unde este internată persoana în cauză se transmit statului membru care a introdus semnalarea prin intermediul Biroului SIRENE național de către autoritatea care a realizat rezultatul pozitiv.

Art. 34. — (1) În cazul identificării pe teritoriul României a unui minor sau a unei persoane puse sub interdicție cu privire la care a fost introdusă în SIS de către un alt stat membru o semnalare cu privire la dispariția sa, aceasta este plasată, după caz, într-o instituție ori unitate sanitară sau într-un serviciu de protecție în condițiile legii, până la preluarea sa de către reprezentatul legal sau de către autoritățile statului care a introdus semnalarea.

(2) Informațiile privind locul unde se găsește minorul sau cel pus sub interdicție se transmit statului membru care a introdus semnalarea prin intermediul Biroului SIRENE național.

Art. 35. — (1) Instanța de judecată competentă teritorial, la cererea persoanei pe numele căreia a fost introdusă o semnalare cu privire la dispariția și necesitatea punerii sale sub protecție de un alt stat membru, dispune ca Biroul SIRENE național să întreprindă demersurile necesare pentru adăugarea unui indicator de validitate la semnalarea respectivă, dacă internarea persoanei în cauză în instituții sau unități sanitare în baza acelei semnalări nu este compatibilă cu legislația națională, cu obligațiile asumate de România prin documente juridice de cooperare internațională ori cu interesele naționale vitale.

(2) La primirea cererii prevăzute la alin. (1), instanța de judecată dispune, prin ordonanță președințială, dacă persoana în cauză urmează a fi internată sau nu într-o instituție ori unitate sanitară, până la soluționarea cauzei.

(3) În cazul identificării pe teritoriul României a unei persoane majore cu privire la care a fost introdusă în SIS de către un alt stat membru o semnalare cu privire la dispariția sa la momentul când aceasta era minoră, se solicită Biroului SIRENE național întreprinderea demersurilor necesare pentru adăugarea unui indicator de validitate la semnalarea respectivă.

(4) Biroul SIRENE național colaborează cu Biroul SIRENE din statul membru care a introdus semnalarea prevăzută la alin. (1) sau (3) în vederea adăugării unui indicator de validitate la aceasta, astfel încât persoana în cauză să nu fie localizată de către autoritățile române.

(5) La solicitarea întemeiată a autorităților competente ale statului membru care a introdus semnalarea ce are atașat indicatorul de validitate prevăzut la alin. (1), în cazuri urgente și grave, instanța de judecată care a dispus adăugarea indicatorului de validitate hotărăște, cu citarea persoanei în cauză, dacă acesta poate fi ridicat.

(6) Hotărârea instanței se comunică de către Biroul SIRENE național Biroului SIRENE din statul membru care a introdus semnalarea.

(7) La primirea unei solicitări privind adăugarea unui indicator de validitate la o semnalare cu privire la o persoană dispărută, Biroul SIRENE național adaugă indicatorul de validitate solicitat și informează de îndată autoritatea națională competentă care a transmis semnalarea în SIS.

(8) Autoritatea națională competentă care a transmis în SIS o semnalare cu privire la persoane dispărute care trebuie plasate sub protecție, din oficiu sau la solicitarea instituțiilor ori unităților sanitare transmite, prin intermediul Biroului SIRENE național, în cazuri urgente și grave, o solicitare motivată privind ridicarea indicatorului de validitate adăugat potrivit alin. (7).

§ 4. *Semnalări cu privire la persoane căutate în vederea participării la o procedură judiciară*

Art. 36. — (1) În cazul primirii unei comunicări referitoare la localizarea pe teritoriul altui stat membru a unei persoane cu privire la care a fost transmisă în SIS o semnalare cu privire la persoane căutate în vederea participării la o procedură judiciară, Biroul SIRENE național transmite de îndată informațiile primite organului de urmărire penală sau instanței de judecată care a solicitat introducerea semnalării.

(2) În cazul identificării pe teritoriul României a unei persoane cu privire la care a fost introdusă în SIS de către un alt stat membru o semnalare cu privire la persoane căutate în vederea participării la o procedură judiciară, autoritățile române informează persoana în cauză cu privire la existența semnalării, stabilesc adresa la care aceasta locuiește și comunică această informație statului membru care a introdus semnalarea, prin intermediul Biroului SIRENE național.

§ 5. *Semnalări cu privire la persoane sau bunuri în scopul efectuării de controale discrete*

Art. 37. — (1) După transmiterea în SIS a unei semnalări pentru efectuarea controlului discret la solicitarea organelor de stat cu atribuții în domeniul securității naționale, Biroul SIRENE național informează, în cadrul schimbului de informații suplimentare, birourile SIRENE din celelalte state membre cu privire la introducerea semnalării.

(2) După primirea unei comunicări referitoare la introducerea în SIS de către un alt stat membru a unei semnalări pentru efectuarea de controale discrete, Biroul SIRENE național informează organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale.

Art. 38. — (1) Autoritățile române care identifică, cu ocazia desfășurării controlului la trecerea frontierei de stat sau a altui tip de control polițienesc ori vamal, persoane, vehicule, ambarcațiuni, aeronave sau containere cu privire la care a fost introdusă în SIS de către un alt stat membru o semnalare în scopul efectuării de controale discrete, culeg și transmit Biroului SIRENE național cât mai multe dintre informațiile prevăzute la art. 17 alin. (1).

(2) Biroul SIRENE național transmite Biroului SIRENE al statului membru care a introdus semnalarea informațiile primite potrivit alin. (1), în cadrul schimbului de informații suplimentare.

(3) Prevederile art. 17 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

Art. 39. — După primirea unei comunicări din partea Biroului SIRENE al altui stat membru referitoare la persoane, vehicule, ambarcațiuni, aeronave sau containere, cu privire la care a fost transmisă în SIS o semnalare în scopul efectuării de controale discrete, Biroul SIRENE național transmite informațiile primite autorității competente care a transmis semnalarea sau organului de stat cu atribuții în domeniul prevenirii și contracarării amenințărilor la adresa securității naționale care a solicitat transmiterea semnalării în SIS.

Art. 40. — Semnalările cu privire la persoane sau bunuri în scopul efectuării de controale specifice, introduse de alte state membre, echivalează, pe teritoriul României, cu semnalări în scopul efectuării de controale discrete.

Art. 41. — (1) Organele de urmărire penală sau organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale pot solicita Biroului SIRENE național întreprinderea demersurilor necesare pentru adăugarea unui indicator de validitate la semnalările, în scopul efectuării de controale discrete, introduse de alte state membre, dacă efectuarea controlului discret de către autoritățile române în baza acelei semnalări nu este compatibilă cu legislația națională, cu obligațiile asumate de România prin documente juridice de cooperare internațională sau cu interesele naționale vitale.

(2) Biroul SIRENE național colaborează cu Biroul SIRENE din statul membru care a introdus semnalarea prevăzută la alin. (1) în vederea adăugării unui indicator de validitate la aceasta, astfel încât controlul discret să nu se efectueze de către autoritățile române.

(3) La solicitarea întemeiată a autorităților competente ale statului membru care a introdus semnalarea ce are atașat indicatorul de validitate prevăzut la alin. (2), în cazuri urgente și grave, organele de urmărire penală sau organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale ce au solicitat adăugarea indicatorului de validitate comunică, în termen de 5 zile lucrătoare, Biroului SIRENE național dacă sunt sau nu de acord cu ridicarea acestuia.

(4) După primirea acordului prevăzut la alin. (3), Biroul SIRENE național solicită Biroului SIRENE din statul membru care a introdus semnalarea ridicarea indicatorului de validitate.

(5) La primirea unei solicitări din partea autorităților altui stat membru privind adăugarea unui indicator de validitate la o

semnalare în scopul efectuării de controale discrete, Biroul SIRENE național adaugă indicatorul de validitate solicitat și informează de îndată organele de urmărire penală sau organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale care au introdus ori au solicitat introducerea semnalării.

(6) Organele de urmărire penală sau organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale pot transmite, prin intermediul Biroului SIRENE național, în cazuri urgente și grave, o solicitare motivată privind ridicarea unui indicator de validitate adăugat potrivit alin. (5).

§ 6. *Semnalări privind bunuri căutate pentru a fi confiscate sau folosite ca probe în cursul procedurilor penale*

Art. 42. — (1) În cazul primirii unei comunicări referitoare la localizarea pe teritoriul altui stat membru a unui bun cu privire la care a fost transmisă în SIS o semnalare din categoria celor prevăzute la art. 18 alin. (1), Biroul SIRENE național transmite de îndată informațiile primite organului de urmărire penală sau instanței de judecată care a solicitat introducerea semnalării.

(2) În cazul identificării pe teritoriul României a unui bun cu privire la care a fost introdusă în SIS de către un alt stat membru o semnalare cu privire la bunuri căutate pentru a fi confiscate sau folosite ca probe în cursul procedurilor penale, autoritățile române dispun măsurile necesare în vederea confiscării ori ridicării bunului potrivit legislației penale sau procesual penale, după caz, și comunică informațiile cu privire la măsurile luate statului membru care a introdus semnalarea, prin intermediul Biroului SIRENE național.

§ 7. *Semnalări privind străinii, în scopul refuzului intrării pe teritoriul statului român sau în scopul executării unei măsuri prin care se interzice șederea pe teritoriul României*

Art. 43. — Schimbul de informații suplimentare în legătură cu semnalările de interes Schengen din categoria celor prevăzute la art. 20 transmise în SIS se realizează de către autoritățile naționale competente, prin intermediul Biroului SIRENE național, potrivit prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului.

§ 8. *Informarea*

Art. 44. — (1) În toate cazurile când a fost obținut un rezultat pozitiv, autoritățile competente care au identificat bunuri sau persoane cu privire la care au fost introduse semnalări în SIS informează Biroul SIRENE național în scop statistic.

(2) În situația în care măsurile solicitate printr-o semnalare din SIS nu pot fi realizate, autoritățile naționale competente informează despre aceasta statul membru care a introdus semnalarea, prin intermediul Biroului SIRENE național.

(3) Biroul SIRENE național comunică autorității naționale competente care a transmis o semnalare în SIS informarea primită de la un alt stat membru privind imposibilitatea realizării măsurilor solicitate prin acea semnalare.

SECȚIUNEA a 4-a

Accesul EUROPOL și EUROJUST și cooperarea cu INTERPOL

Art. 45. — Autoritățile naționale competente transmit acordul cu privire la utilizarea de către EUROPOL sau EUROJUST a informațiilor cuprinse în semnalările transmise în SIS, în termen de 10 zile de la primirea solicitării.

Art. 46. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 56, autoritățile române pot face schimb de informații cuprinse în semnalările din SIS cu autoritățile statelor membre INTERPOL, în condițiile stabilite prin acordul încheiat potrivit art. 55 din Decizia 2007/533/JAI a Consiliului.

(2) Informațiile ce pot fi schimbate sunt numărul, țara emitentă și tipul de document al pașapoartelor furate, însușite ilegal, pierdute sau anulate.

CAPITOLUL IV

Dispoziții comune pentru semnalările conținute în SINS și pentru cele transmise în SIS

SECȚIUNEA 1

Perioada de păstrare a semnalărilor

Art. 47. — (1) Semnalările cu privire la persoane, introduse în SINS sau transmise în SIS, sunt păstrate în sistemul respectiv numai pentru perioada necesară atingerii scopului pentru care au fost introduse.

(2) În termen de 3 ani de la introducerea unei semnalări cu privire la persoane, autoritatea națională competentă care a introdus-o analizează, împreună cu autoritățile române care au solicitat introducerea, atunci când este cazul, necesitatea menținerii acesteia pentru scopul în care a fost introdusă în SINS sau transmisă în SIS. În cazul semnalărilor de interes național sau de interes Schengen în scopul efectuării de controale discrete, care privesc persoanele, termenul în care se face analiza este de un an de la introducerea semnalării.

(3) Dacă în urma analizei se decide că este necesară menținerea semnalării, autoritatea națională competentă introduce în SINS sau în SIS o solicitare privind prelungirea perioadei de valabilitate a semnalării. Prevederile alin. (2) se aplică în mod corespunzător de la prelungirea valabilității.

(4) Semnalările pentru care nu a fost introdusă o solicitare privind prelungirea perioadei de valabilitate în termenele prevăzute la alin. (2) sunt șterse automat.

(5) SINS și SIS generează automat notificări cu privire la ștergerea programată a semnalărilor ce privesc persoanele înainte de împlinirea termenelor prevăzute la alin. (2).

(6) Centrul Național SIS, în colaborare cu autoritățile naționale competente, realizează statistici separate pentru semnalările conținute în SINS și pentru cele transmise în SIS privind numărul de semnalări cu privire la persoane pentru care s-a solicitat prelungirea perioadei de valabilitate.

Art. 48. — (1) Semnalările cu privire la bunuri, introduse în SINS sau transmise în SIS, sunt păstrate în sistemul respectiv numai pentru perioada necesară atingerii scopului pentru care au fost introduse.

(2) Perioada de păstrare în SINS sau în SIS a semnalărilor cu privire la bunuri este de:

a) 5 ani pentru semnalările de interes național sau de interes Schengen din categoria celor prevăzute la art. 15 alin. (1) și la art. 16 alin. (1);

b) 10 ani pentru semnalările de interes național sau de interes Schengen din categoria celor prevăzute la art. 18 alin. (1).

(3) Autoritatea națională competentă analizează, împreună cu autoritatea română care a solicitat introducerea, dacă menținerea unei semnalări peste termenele prevăzute la alin. (2) este necesară pentru scopul în care a fost introdusă în SINS sau transmisă în SIS. Prevederile alin. (2) se aplică în mod corespunzător de la prelungirea valabilității.

SECȚIUNEA a 2-a

Reguli privind efectuarea de tranzacții asupra semnalărilor din SINS și din SIS

§ 1. *Efectuarea de tranzacții asupra semnalărilor de interes național sau de interes Schengen care fac parte din categoriile prevăzute la art. 6 lit. a)–e)*

Art. 49. — (1) Autoritățile naționale competente efectuează tranzacții asupra semnalărilor existente în N.SIS numai în

scopurile pentru care au fost introduse, în limita competențelor legale, și asigură accesul la acestea numai personalului autorizat în acest sens, potrivit atribuțiilor de serviciu. Datele cuprinse în semnalările existente în N.SIS nu pot fi utilizate în scopuri administrative.

(2) Datele cuprinse în semnalările existente în N.SIS pot fi copiate în scopuri tehnice pentru asigurarea posibilității de consultare directă de către autoritățile naționale competente.

(3) Dispozițiile prezentei legi se aplică și pentru copiile realizate potrivit alin. (2).

(4) Este interzisă copierea în alte baze de date naționale a datelor cuprinse în semnalările introduse de autoritățile naționale competente în SINS sau transmise în SIS.

(5) Copiile realizate potrivit alin. (2) pot fi păstrate pentru o perioadă de 48 de ore. Perioada poate fi prelungită, în caz de urgență, până la încetarea urgenței.

(6) Centrul Național SIS ține evidența la zi a copiilor realizate potrivit alin. (2). Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, denumită în continuare A.N.S.P.D.C.P., are acces la aceste copii, în exercitarea atribuțiilor legale.

(7) Datele cuprinse în semnalările existente în N.SIS pot fi utilizate în alte scopuri decât cele pentru care au fost introduse respectivele semnalări, atunci când acest lucru este necesar pentru a preveni o amenințare gravă și iminentă la adresa ordinii și siguranței publice, pentru motive întemeiate legate de securitatea națională sau pentru a preveni comiterea unei infracțiuni pentru care se poate emite mandat european de arestare potrivit Legii nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(8) Datele cuprinse în semnalările introduse în SIS de celelalte state membre pot fi utilizate potrivit alin. (7) numai după obținerea acordului din partea autorității care a introdus semnalarea în cauză. Solicitarea se transmite prin intermediul schimbului de informații suplimentare.

(9) Autoritățile naționale competente care primesc o cerere din partea autorităților altui stat membru pentru utilizarea datelor în alte scopuri decât cele pentru care au fost introduse în SIS analizează cererea, împreună cu autoritățile române care au solicitat introducerea semnalării, atunci când este cazul, și comunică, prin intermediul schimbului de informații suplimentare, răspunsul cu privire la utilizarea datelor respective.

Art. 50. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 49 alin. (4), pot fi stocate în bazele de date naționale datele cuprinse în semnalările existente în N.SIS în legătură cu care s-au luat măsuri de către autoritățile române. Aceste date sunt stocate pentru o perioadă de cel mult 3 ani sau pentru perioada prevăzută în dispozițiile legale ce stabilesc o perioadă mai mare de stocare a respectivelor categorii de date.

(2) Prin excepție de la prevederile art. 49 alin. (4), datele cuprinse în semnalările de interes național ori de interes Schengen pot fi păstrate în bazele de date ale autorității naționale competente care a introdus respectiva semnalare în SINS sau a transmis-o în SIS.

Art. 51. — (1) Autoritatea națională competentă care introduce o semnalare în SINS sau transmite o semnalare în SIS se asigură că datele din cuprinsul acesteia sunt exacte și actuale, precum și că introducerea sau transmiterea respectivei semnalări se face în baza dispozițiilor legale în vigoare.

(2) Numai autoritatea națională competentă care a introdus o semnalare în SINS sau a transmis o semnalare în SIS are dreptul să modifice, să suplimenteze, să corecteze ori să șteargă datele pe care le-a introdus până la expirarea duratei de valabilitate a semnalării.

(3) Autoritățile române care au drept de acces comunică autorității naționale competente sau autorității dintr-un alt stat

membru care a introdus o semnalare, de îndată, dar nu mai târziu de 10 zile de la data la care a luat cunoștință de acestea, dovezile din care rezultă faptul că cel puțin una dintre datele cuprinse în semnalarea în cauză este incorectă sau a fost introdusă ilegal.

(4) Comunicarea dovezilor prevăzute la alin. (3) către autoritățile altor state membre se face prin intermediul schimbului de informații suplimentare. În cazul comunicărilor adresate autorităților naționale competente se informează și Biroul SIRENE național.

(5) Autoritățile naționale competente informate cu privire la faptul că cel puțin una dintre datele cuprinse într-o semnalare introdusă de aceasta în SINS sau transmisă în SIS este incorectă ori a fost introdusă ilegal cercetează dovezile prezentate în acest sens în termen de 5 zile lucrătoare și, în cazul în care constată că informarea este corectă, modifică sau șterge de îndată datele respective ori, în situația constatării că aceasta nu este corectă, comunică acest lucru autorității care a transmis informarea.

(6) În cazul în care autoritățile române care au efectuat o comunicare potrivit alin. (3) și autoritățile din celelalte state membre informate în acest fel nu ajung la un acord cu privire la situația datelor în cauză în termen de două luni de la transmiterea informării, Biroul SIRENE național informează despre acest fapt Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor.

(7) În cazul în care o autoritate națională competentă primește o solicitare din partea unei persoane care susține că poate fi confundată cu persoana care face în realitate obiectul unei semnalări existente în N.SIS, aceasta informează persoana respectivă cu privire la procedura prevăzută la art. 53.

(8) În cazul în care o autoritate națională competentă intenționează să introducă o semnalare cu privire la o persoană care face deja obiectul unei semnalări existente în N.SIS, aceasta se pune de acord cu autoritatea care a introdus semnalarea anterioară în baza regulilor privind compatibilitatea semnalărilor și ordinea de prioritate stabilite în cuprinsul Manualului SIRENE.

(9) În cazul în care autoritatea care a introdus semnalarea anterioară este dintr-un alt stat membru, se utilizează schimbul de informații suplimentare pentru a se ajunge la un acord.

Art. 52. — (1) În cazul în care se constată, în momentul introducerii unei noi semnalări în SINS sau transmiterii unei semnalări în SIS, că în sistemul respectiv există o semnalare cu privire la o persoană ale cărei date de identificare sunt similare, Biroul SIRENE național întreprinde măsurile specifice pentru a clarifica dacă aceasta se referă sau nu la aceeași persoană.

(2) În cazul în care verificarea coroborată arată că persoana care face obiectul noii semnalări și persoana cu privire la care există deja o semnalare în sistemul respectiv sunt identice, se aplică procedura prevăzută la art. 51 alin. (8).

(3) În cazul în care rezultatul verificării arată că în cauză sunt două persoane diferite, Biroul SIRENE național aprobă cererea de introducere a semnalării, adăugând elementele necesare pentru a evita orice identificare eronată.

Art. 53. — (1) În cazul în care se constată că persoana care face obiectul unei semnalări din SINS sau din SIS nu este aceeași cu persoana care este localizată în urma realizării unui rezultat pozitiv, autoritatea națională competentă care a introdus semnalarea adaugă în sistemul respectiv date privitoare la cea de a doua persoană, pentru a evita consecințele negative ale identificării eronate.

(2) Datele introduse potrivit alin. (1) sunt folosite doar în următoarele scopuri:

a) pentru a permite autorităților române sau autorităților altui stat membru, după caz, să facă distincție între persoana care

face obiectul semnalării și persoana care este localizată în urma realizării unui rezultat pozitiv;

b) pentru a permite persoanei localizate în urma realizării unui rezultat pozitiv să dovedească faptul că nu este una și aceeași cu persoana care face obiectul semnalării.

(3) Pot fi adăugate și prelucrate, în temeiul alin. (1), numai cu acordul persoanei în cauză, următoarele date cu caracter personal:

a) numele și prenumele, numele dat la naștere și numele folosit anterior și orice alte pseudonime care pot fi introduse separat;

b) semnele fizice particulare, obiective și inalterabile;

c) data și locul nașterii;

d) sexul;

e) fotografiile;

f) amprente digitale;

g) cetățenia;

h) numărul documentelor de identitate și data emiterii acestora.

(4) Adăugarea și prelucrarea datelor prevăzute la alin. (3) se fac potrivit normelor tehnice stabilite în baza prevederilor Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului.

(5) Datele prevăzute la alin. (3) se șterg odată cu semnalarea la care au fost atașate sau, anterior ștergerii semnalării, dacă persoana în cauză solicită acest lucru.

(6) Datele prevăzute la alin. (3) sunt consultate numai de autoritățile care au drept de acces la semnalarea la care au fost adăugate.

Art. 54. — (1) Autoritățile naționale competente, atunci când este necesar, din motive operative, creează conexiuni între semnalările proprii ori între semnalările proprii și semnalările altor autorități naționale competente, în scopul evidențierii legăturii dintre două sau mai multe semnalări de interes național ori dintre două sau mai multe semnalări de interes Schengen. Conexiunea se introduce în SINS sau se transmite în SIS, după caz.

(2) Crearea unei conexiuni între semnalări nu afectează măsurile necesare a fi întreprinse în baza semnalărilor respective, nici perioada de valabilitate a acestora.

(3) Crearea unei conexiuni între semnalări nu afectează dreptul de acces al autorităților naționale competente. Acestea nu au acces la conexiunile create cu o semnalare la care nu au drept de acces.

(4) Autoritățile naționale competente care au drept de acces la conexiunile create în SIS, atunci când consideră că una dintre acestea nu este compatibilă cu legislația națională sau cu obligațiile asumate de România prin documente juridice de cooperare internațională, solicită Biroului SIRENE național întreprinderea demersurilor necesare pentru ca respectiva conexiune să nu fie accesibilă pentru autoritățile române.

(5) Biroul SIRENE național solicită Centrului Național SIS luarea măsurilor tehnice pentru limitarea accesului autorităților române la conexiunea în cauză.

(6) Conexiunile între semnalările din SINS sau între semnalările transmise la SIS se realizează potrivit procedurilor tehnice stabilite în baza prevederilor Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului.

Art. 55. — (1) Biroul SIRENE național, în cooperare cu autoritățile naționale competente, constituie o evidență ce cuprinde mențiuni referitoare la deciziile de transmitere a semnalărilor în SIS pentru sprijinirea schimbului de informații suplimentare.

(2) Datele cu caracter personal comunicate prin intermediul Biroului SIRENE național în urma unui schimb de informații suplimentare se șterg imediat ce nu mai sunt necesare pentru

realizarea scopului în care au fost furnizate, dar nu mai târziu de un an de la data ștergerii din SIS a semnalării în legătură cu care au fost furnizate.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), pot fi păstrate la nivel național datele cu caracter personal furnizate în cadrul schimbului de informații suplimentare în legătură cu semnalările transmise în SIS de autoritățile naționale competente sau cu semnalările din SIS în baza cărora au fost luate măsuri de către autoritățile române. Aceste date sunt păstrate pentru o perioadă de cel mult 3 ani de la data ștergerii din SIS a semnalării în legătură cu care au fost furnizate sau pentru perioada prevăzută în dispozițiile legale ce stabilesc o perioadă mai mare de stocare a respectivelor categorii de date.

Art. 56. — Este interzisă transmiterea de către autoritățile naționale competente a datelor cu caracter personal utilizate în legătură cu semnalările din N.SIS către autoritățile statelor care nu participă la SIS sau către organizațiile internaționale.

§ 2. *Efectuarea de tranzacții asupra semnalărilor de interes național sau de interes Schengen care fac parte din categoria prevăzută la art. 6 lit. f)*

Art. 57. — Efectuarea de tranzacții asupra semnalărilor de interes național sau de interes Schengen care fac parte din categoria prevăzută la art. 6 lit. f) se face potrivit prevederilor cuprinse în Regulamentul (CE) nr. 1.987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului și în Manualul SIRENE.

SECȚIUNEA a 3-a

Securitatea datelor

Art. 58. — (1) Ministerul Afacerilor Interne, prin Centrul Național SIS, împreună cu autoritățile naționale competente sunt obligate să elaboreze un plan de securitate și să adopte măsurile de securitate necesare în legătură cu gestionarea și utilizarea N.SIS în ceea ce privește:

a) protecția fizică a datelor, inclusiv prin întocmirea unui plan de rezervă pentru protecția infrastructurii critice;

b) controlul accesului la echipamente, pentru a împiedica accesul persoanelor neautorizate la echipamentele de prelucrare a datelor cu caracter personal;

c) controlul suportului de date, pentru a împiedica citirea, copierea, modificarea sau ștergerea suportului de date în mod neautorizat;

d) controlul stocării, pentru a împiedica introducerea neautorizată de date și inspectarea, modificarea sau ștergerea neautorizată a datelor cu caracter personal;

e) controlul utilizării, pentru a împiedica utilizarea sistemelor de prelucrare automată a datelor de către persoane neautorizate cu ajutorul echipamentelor de transmitere a datelor;

f) controlul accesului la date, pentru a limita accesul persoanelor autorizate să utilizeze un sistem de prelucrare automată a datelor, în baza unei identități unice și individuale de utilizator și a unui mod de acces confidențial, numai la datele pentru care au fost autorizate;

g) asigurarea faptului că toate autoritățile care au acces la N.SIS sau la echipamentele de prelucrare a datelor din acest sistem își creează profiluri care descriu competențele și responsabilitățile specifice ale persoanelor cu autorizație de acces, introducere, actualizare, ștergere și căutare a datelor și pun fără întârziere aceste profiluri la dispoziția A.N.S.P.D.C.P.;

h) controlul comunicațiilor aferente N.SIS, astfel încât să se poată asigura verificarea și stabilirea organismelor cărora le pot fi transmise datele cu caracter personal, folosind echipamentele de comunicații;

i) controlul introducerii de date pentru a se asigura că este posibil ulterior să se verifice și să se stabilească ce date cu caracter personal au fost introduse în sistemele de prelucrare automată a datelor, când și în ce scop au fost introduse datele;

j) controlul transportului de date pentru a împiedica citirea, copierea, modificarea ori ștergerea neautorizată a datelor cu caracter personal în timpul transmiterii acestora ori în timpul transportului de suporturi de date prin intermediul măsurilor tehnice de securizare.

(2) Măsurile de securitate prevăzute la alin. (1) se aplică în mod corespunzător și schimbului de informații suplimentare.

(3) Fiecare autoritate română care are drept de acces la datele din N.SIS asigură aplicarea măsurilor de securitate prevăzute la alin. (1) și cooperează cu A.N.S.P.D.C.P.

(4) Ministerul Afacerilor Interne, prin Centrul Național SIS, monitorizează aplicarea măsurilor de securitate prevăzute la alin. (1).

Art. 59. — (1) Măsurile de securitate prevăzute la art. 58 alin. (1) se stabilesc și se aplică potrivit următoarelor principii:

a) confidențialității — asigurarea accesului la date numai pentru persoanele autorizate potrivit atribuțiilor de serviciu;

b) integrității — asigurarea exactității și caracterului complet al informațiilor, precum și a metodelor de prelucrare;

c) disponibilității — asigurarea accesului la informații în termenul solicitat;

d) identificării și autentificării — asigurarea identificării și autentificării tuturor utilizatorilor în mod corespunzător, în funcție de competențe, înainte de efectuarea oricărei tranzacții;

e) autorizării — autorizarea participanților la efectuarea unei tranzacții, în vederea accesării datelor din N.SIS, în funcție de competențe;

f) nonrepudierii — asigurarea înregistrării în sistem a tranzacțiilor efectuate asupra datelor din N.SIS și atribuirea acestora utilizatorilor participanți la efectuarea lor.

(2) Ministerul Afacerilor Interne, prin Centrul Național SIS, și autoritățile române care au drept de acces la N.SIS iau măsuri pentru prevenirea pierderii informațiilor existente în sistem în cazul producerii unor dezastre naturale, precum și pentru asigurarea recuperării acestora.

Art. 60. — (1) Toate tranzacțiile efectuate asupra datelor din N.SIS de către autoritățile naționale competente sunt înregistrate în sistem în scopul monitorizării legalității efectuării tranzacțiilor asupra acestor date, asigurării funcționării tehnice corespunzătoare a N.SIS, precum și a integrității și securității datelor. Utilizarea înregistrărilor în alte scopuri este interzisă.

(2) Înregistrările prevăzute la alin. (1) conțin datele din cuprinsul semnalării, istoricul semnalării, data și ora transmiterii de date în legătură cu semnalarea respectivă, datele folosite pentru efectuarea unei căutări, mențiuni cu privire la datele transmise, denumirea autorității și numele persoanei care a efectuat tranzacții asupra datelor.

(3) Istoricul semnalărilor cuprinde toate acțiunile realizate asupra semnalărilor din N.SIS de la momentul introducerii până la ștergerea lor.

(4) Înregistrările prevăzute la alin. (1) se păstrează pentru o perioadă de cel puțin un an, dar nu mai mult de 3 ani de la creare. Pentru înregistrările care cuprind istoricul semnalărilor, perioada de păstrare se calculează de la data ștergerii semnalărilor.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), înregistrările pot fi păstrate pentru o perioadă mai mare, dacă sunt necesare pentru procedurile de monitorizare aflate în curs de desfășurare.

(6) Ministerul Afacerilor Interne, prin Centrul Național SIS, pune la dispoziția A.N.S.P.D.C.P., la solicitarea acestei instituții, înregistrările prevăzute la alin. (1).

SECȚIUNEA a 4-a

Protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal

Art. 61. — (1) Accesarea și exploatarea datelor cu caracter personal conținute în N.SIS se fac potrivit dispozițiilor legale în

materia protecției persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și cu respectarea Convenției pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal, adoptată la Strasbourg la 28 ianuarie 1981, ratificată prin Legea nr. 682/2001, cu modificările ulterioare, exclusiv de către autoritățile naționale competente și numai în scopul îndeplinirii atribuțiilor stabilite prin lege și în condițiile prevăzute de aceasta.

(2) Efectuarea de tranzacții în SIS cu datele prevăzute în prima teză a art. 6 din Convenția pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal, adoptată la Strasbourg la 28 ianuarie 1981, ratificată de România prin Legea nr. 682/2001, cu modificările ulterioare, este interzisă.

Art. 62. — (1) Drepturile persoanei vizate în contextul prelucrării datelor cu caracter personal în SINS sau în SIS se exercită potrivit prevederilor Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare, cu derogările prevăzute de prezenta lege.

(2) Cererile persoanelor vizate în contextul prelucrării datelor cu caracter personal în SINS sau în SIS se adresează numai Biroului SIRENE național, care răspunde solicitantului cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de 60 de zile de la data primirii cererii, în cazul exercitării dreptului de acces la datele personale, și cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de 90 de zile de la data primirii cererii, în cazul exercitării dreptului de rectificare și ștergere a datelor personale, prin derogare de la prevederile Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Cererile se pot depune la Biroul SIRENE național sau la orice operator din cadrul Ministerului Afacerilor Interne ori al unei structuri teritoriale a acestuia, care transmite cererea Biroului SIRENE național, în termen de 5 zile de la data primirii acesteia.

(4) Pentru a comunica solicitantului informații cu privire la datele cu caracter personal prelucrate în SINS sau în SIS, Biroul SIRENE național solicită acordul autorităților naționale competente care au introdus semnalările în cauză. Acordul se comunică în termen de 20 de zile de la data primirii solicitării din partea Biroului SIRENE național.

(5) În cazul semnalărilor introduse în SIS de alt stat membru, cererile persoanelor vizate se soluționează de către Biroul SIRENE național numai după solicitarea poziției statului membru care a introdus semnalarea. Biroul SIRENE național solicită poziția prin schimbul de informații suplimentare.

(6) Biroul SIRENE național comunică, în termen de 40 de zile de la primirea solicitării, acordul cu privire la transmiterea de către un alt stat membru a datelor cu caracter personal cuprinse sau în legătură cu semnalările transmise de autoritățile naționale competente în SIS, numai cu acordul acestora. Acordul se comunică în termen de 20 de zile de la data primirii solicitării din partea Biroului SIRENE național.

(7) Persoanei vizate nu îi sunt comunicate informațiile privind prelucrarea datelor cu caracter personal în SINS sau în SIS atât timp cât acest lucru este indispensabil pentru realizarea acțiunilor în baza semnalării ori a obiectivului semnalării sau pentru apărarea drepturilor și libertăților altor persoane.

Art. 63. — Atunci când instanța de judecată examinează corecta aplicare a prevederilor art. 16 din Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, administrarea probelor se face în camera de consiliu.

Art. 64. — (1) Legalitatea prelucrării datelor cu caracter personal în N.SIS pe teritoriul României și transmiterea acestor date în străinătate, precum și schimbul și procesarea ulterioară a informațiilor suplimentare sunt monitorizate și se supun controlului A.N.S.P.D.C.P.

(2) Auditarea operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal în N.SIS se efectuează de către A.N.S.P.D.C.P., în conformitate cu standardele internaționale de audit, cel puțin o dată la 4 ani.

(3) Sumele necesare pentru realizarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) se suportă de la bugetul de stat și sunt prevăzute anual în bugetul A.N.S.P.D.C.P.

CAPITOLUL V

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 65. — (1) Sursele de finanțare pentru înființarea și operaționalizarea componentelor N.SIS sunt asigurate din fonduri de la bugetul de stat, din fonduri PHARE și din fonduri alocate prin Facilitatea Schengen.

(2) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital aferente întreținerii și desfășurării activității N.SIS se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul aprobat Ministerului Afacerilor Interne, în condițiile legii.

Art. 66. — (1) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 5 alin. (1), autoritățile naționale competente adoptă reglementări interne prin care stabilesc procedurile de lucru pentru activitățile proprii aferente semnalărilor din SINS sau SIS.

(2) Procedurile de lucru pentru activitățile autorităților naționale competente din cadrul Ministerului Afacerilor Interne se aprobă prin ordin*) al ministrului.

Art. 67. — (1) Prevederile prezentei legi referitoare la participarea României la SIS intră în vigoare la data aplicării în totalitate de către România a dispozițiilor acquis-ului Schengen în temeiul deciziei Consiliului emise în acest sens, corespunzător reglementărilor aplicabile la nivelul SIS central.

(2) Până la data operaționalizării SIS de generația a doua la nivel central, Ministerul Afacerilor Interne, prin Centrul Național SIS, asigură tranzacționarea datelor dintre N.SIS și SIS central conform reglementărilor aplicabile la nivelul SIS central, în funcție de etapele de dezvoltare ale SIS.

(3) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 128/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Sistemului Informatic Național de Semnalări, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 26 septembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 345/2005, Hotărârea Guvernului nr. 1.411/2006 pentru aprobarea Normelor de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 128/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Sistemului Informatic Național de Semnalări, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 856 din 19 octombrie 2006, precum și Hotărârea Guvernului nr. 769/2006 privind aprobarea Planului de implementare a Sistemului Informatic Național de Semnalări, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 21 iunie 2006.

*) A se vedea Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 212/2010 privind procedurile de lucru pentru activitățile autorităților naționale competente din cadrul Ministerului Administrației și Internelor aferente semnalărilor din Sistemul Informatic Național de Semnalări sau Sistemul de Informații Schengen, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 698 din 19 octombrie 2010, cu modificările și completările ulterioare.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

